

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ : Ἑξωτερικοῦ :
Ἑτησία . . . δρ. 7.— Ἑτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος . . . 4.— Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος . . . 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40
Διουνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 42ος

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἰανουαρίου 1903

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 15. Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :
Τῆς Α' Περίοδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].
Τῆς Β' Περίοδου, λεπτ. 20 [φρ. 0.20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον.

Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 5

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Νά με, ἀφέντη! ἀπήντησεν ὁ ἐπιστάτης που ἔφθανε τρεχάτος.— Δυστυχῶς φέρνω κακὰς εἰδήσεις.
— Τί πρᾶγμα, Χάρα;
— Ἐφυγαν δύο Ἴνδοι.
— Πότε;
— Δὲν θὰ ἔχουν περάσει πολλές ὥρες, ἀφοῦ χθὲς τὸ βράδυ ἀκόμη ἦσαν εἰς τὴν φυτεῖαν.
— Καὶ αὐτὸ τί σημαίνει;
— Ἐχουν φύγη καὶ ἄλλοι, Δὸν Ραφαήλ; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός.
— Ἐπτά ἢ ὀκτὼ μέσα σὲ δεκαπέντε χρόνια, διότι βέβαια οἱ σκλάβοι μου δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν παράπονα μαζί μου, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Καυχῶμαι πῶς εἶμαι γι' αὐτοὺς μᾶλλον πατέρας παρά αὐθέντης, καὶ ποτὲ εἰς τὴν φυτεῖαν μου δὲν ἐχρησιμοποίησα τὴν μάστιγα.
— Τί Ἴνδοι ἦσαν; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός τὸν Χάραν.
— Ἀπὸ τὸν Ἄνω Ὀρεινόκον.
— Ἦσαν πολὺν καιρὸν σκλάβοι σας;
— Ἐπτά μῆνες.
— Ἀπὸ ποῖον τοὺς εἶχατε ἀγορασμένους;
— Ἀπὸ ἑναν ταξειδιώτη πού τοὺς εἶχε πιάσει στὸ στενὸ τοῦ Τοπάνου, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.
— Καὶ προτῆτερα δὲν εἶχαν ἀποπειραθῇ καμμιὰ φορὰ νὰ φύγουν;
— Ποτέ.
— Καὶ δὲν ξεύρετε ἀπὸ ποῖαν φυλὴν ἦσαν;
— Δὲν ἐφρόντισα ποτὲ νὰ το μάθω, Βελάσκι μου, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.
— Αὐτὸ μ' ἀνησυχεῖ.
— Καὶ γιατί;
— Αὐτὴ ἡ κραυγὴ που ἠκούσαμεν, ἡ ἐξαφάνισις τῆς λέμβου καὶ ἡ φυγὴ αὐτῶν τῶν δύο Ἴνδων εἶνε, μοῦ φαίνεται, πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει

νὰ περάσουν ὅλως διόλου ἀπαρατήρητα.
— Τί φοβεῖσθε, Βελάσκι;
— Δὲν ξεύρω τί νὰ σας εἰπῶ, ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα ἔχουν, φαίνεται, σχέσιν μεταξύ των. Καὶ καταλήγω νὰ σας εἰπῶ, Δὸν Ραφαήλ, ὅτι μας κατέσκόπευσαν καὶ ὅτι ἡ ἐμφάνισις τοῦ Γραουρῆ εἶχε παρατηρηθῇ.
— Μά... ποῖος εἶχε συμφέρον νὰ μας κατασκοπεύσῃ;
— Οἱ δύο φυγάδες.
— Καὶ διὰ ποῖον σκοπὸν;

τε ἀπὸ ποῦ ἤρχοντο, οὔτε εἰς ποῖαν φυλὴν ἀνήκουν.
— Μπα! Προσπαθεῖτε νὰ εὐρήτε συνειρμὸν ἰδεῶν, ἀλλ' ἀδίκως, γιὰτρέ μου. Ἐγὼ εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι αὐτοὶ οἱ δύο Ἴνδοι ἐπέτυχαν ἀπλῶς τὴν στιγμὴν, ὅπου κανένας δὲν ἐπέβλεπε τὰς ὁχθὰς τοῦ ποταμοῦ, διὰ νὰβάλουν εἰς ἐνέργειαν τὸ σχέδιον τῆς φυγῆς, τὸ ὁποῖον ἴσως πρὸ πολλοῦ εἶχαν μελετήσει, καὶ τίποτε περισσότερον. Τί τοὺς ἐνδιαφέρει αὐτοὺς τοὺς σκλάβους διὰ τὴν Μανόαν

« Ἡ ἄκατος ἐπρόβαινεν εἰς τὸν μεγάλον ποταμόν. » (Σελ. 34, στ. 6'.)

— Ἐ!... γνωρίζετε ὅτι οἱ Ἴνδοι πάντοτε ἐφρόντισαν ν' ἀποκρύψουν ἀπὸ τοὺς λευκοὺς τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο ἡ περιφημὸς ἐκείνη πόλις τοῦ χρυσοῦ...
— Ἀλήθεια; μὰ οἱ δύο φυγάδες δὲν μου φαίνεται νὰ εἶχαν εἰς αὐτὸ κανένα συμφέρον.
— Ποιὸς το ξεύρει!... Δὲν γνωρίζε-

τῶν Ὀρεινοκίων καὶ τῶν Ἡπειρομερίων, που δὲν θὰ ἤκουσαν ἴσως ποτὲ οὔτε τὸ ὄνομά των; Δι' αὐτὸ μὴν το συλλογιζώμεθα περισσότερον ὁ Χάρας θ' ἀναλάβῃ νὰ σταίλῃ νὰ τοὺς εὕρουν.
Ὁ ἱατρός δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν εἰς ἐνδειξιν δυσπιστίας.
— Ἐμπρός! στὴ βάρκα! διέταξεν ὁ

Ἄλόντος, πηδῶν εἰς τὴν ἄκατον, τῆς ὁποίας τὰ παντὶ ἦσαν κι' ὅλας ἀπλωμένα.

— Χάρα, εἶπεν ὁ Δὼν Ραφαήλ, παρὰδίδω σὰ χέρια σου ὅλα μου τὰ ἀγαθὰ.

— Μὴν ἔχετε καμμία ἐννοία, ἀφέντη, ἀπήντησεν ὁ ἐπιστάτης· τὸ κτῆμα δὲν θὰ χάσῃ τίποτε ἀπὸ τὸν πλοῦτόν του.

— Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες τὸ πολὺ, λογαριάζομαι νὰ εἴμαστε ἐδῶ. Ἐχε γειά, καλὲ μου Χάρα.

— Καλὸ κατευόδιο, ἀφέντη.

Ὁ Δὼν Ραφαήλ καὶ ὁ ἱατρὸς ἐμῆ-
καν εἰς τὴν ἄκατον. Ὁ σιγῆλὸς Ἰνδὸς
τοὺς ἠκολούθησεν. Ἐλυσαν κι' ἐπῆραν
μέσα τὸ παλαμάρι, καὶ ἡ ἐλαφρὰ λέμ-
βος, μετὰ τὸ δροσερὸ ἀεράκι που κατέβαι-
νεν ἀπὸ τὰ νοτιανατολικά, κατέβη τὸν
ποταμὸν τῆς Κάουκας καὶ εἰσῆλθεν εἰς
τὰ ὕδατα τοῦ γίγαντος ποταμοῦ.

Ἄμα ὁ Γιαρουργὸς εἶδεν ἐμπρὸς του
τὸ ρεῖμα τοῦ Ὀρενόκου, ἐβγαλεν ἕνα
βαθὺν ἀναστεναγμὸν καὶ στρέψας πρὸς
τὰ δυτικά εἶπε μετὰ ἀπαίσιον τόνον·

— Ὁ Γιαρουργὸς θὰ σκοτώσῃ τὸν
Γιόπη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΑΝΑ ΤΟΝ ΟΡΕΝΟΚΟΝ

Ἐἶχεν ἀρχίσῃ νὰ γλυκοφέγγῃ. Ἐνα
κοκκινωπὸν φῶς μετὰ κίτρινωπὰς ἀνταυ-
γείας ἀνέβαινε γοργὰ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς
ἀνατολῆς κι' ἐδίωκε τὰ σκότη, που ἦσαν
πυκνωμένα κάτω ἀπὸ τὰ ἀπέραντα δά-
ση, τὰ ὁποῖα ἐξεστίνοντο μέχρι τοῦ ἀπεί-
ρου, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τοῦ Ὀρενόκου.

Τὰ νερά τοῦ γίγαντος ποταμοῦ, ἐνῶ
πρὸ μικροῦ ἀκόμη ἦσαν μαυροσκότεινα,
ἐχρωματίζοντο μετὰ μαργαροχρῶμους λάμ-
ψεις, ἐνῶ πρὸς τὰ ἀνατολικά ἐλάμβαναν
ροδίνιας ἀποχρώσεις ὅπου ἀνεμινύοντο
χρυσωμένοι τρέμοντας.

Οἱ κάτοικοι τῶν ὄχθων ἐξυπνοῦσαν
καὶ διέκοιτο τὴν σιγὴν. Οἱ κόκκινοι
πίθηκοι ἐφόσκοναν τὸ καρύδι τοῦ λαι-
μοῦ των, ἐκβάλλοντες τὰς ἰσχυράς των
κραυγὰς καὶ τὰ φοβερά των μουγγρίσμα-
τα, τὰ ὁποῖα ἀκούονται, χωρὶς καμμίαν
δυσκολίαν, ἐξ ἀποστάσεως πέντε μιλίων·
οἱ κυνοπίθηκοι, ὥφα παμφάγα καὶ εὐκι-
νητότατα, ἐβγαζον τὰ ὀξέα των ἐπιφω-
νήματα καὶ ἐχορηγοῦντο εἰς τὰς ὑψη-
λὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, ὅπου ἐζητοῦσαν
οἱ ἀχόρταγοι τὰς φωλεὰς τῶν σφηκῶν
καὶ τῶν καμπῶν διὰ νὰ καταβορχίσουν
τὰ ἐντομα.

Εἰς τὰς κορυφὰς τῶν φοινίκων, οἱ
ραμφίσταί μετὰ τὰ ράμφη των, ποῦ εἶνε
χονδρὰ σχεδὸν ὅσον ὀλοκλήρον τὸ σῶ-
μά των, ἐφώναζαν μετὰ τὴν παράξενον
κραυγὴν των «τὸ οὐ κα-ρ-α-α!» ἡ ὁποία
εἶνε τραγεῖα καὶ δυσάρεστος εἰς τὴν ἀκοήν
καθὼς τὸ τρίξιμο τοῦ τροχοῦ, ποῦ δὲν
εἶνε καλὰ λαδωμένος. Οἱ παπαγάλλοι
ἐφλυαροῦσαν καὶ ἐπετρυγγίζαν ἐδῶ κι' ἐ-

κεῖ, ἐπιδεικνύοντες τὰ πορφυρὰ ἢ κίτρινα
ἢ κυανὰ πτερά των. Οἱ μπεντιβί,
κουρνιαγμένοι εἰς τὰς ἄκρας τῶν μεγά-
λων φύλλων τῶν βανανῶν, ἐχαιρέτιζαν
τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἡλίου μετὰ τὴν κραυ-
γὴν των μπεντιβί, καὶ τὸ πουλί,
τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται Ὀνωράτος, κυρμι-
μένο μέσα στὰ πυκνότερα κλαδιά ἐσφεν-
δόνιζεν εἰς τὸν ποταμὸν ἐπάνω τοὺς μου-
σικοὺς τόνους του·

— Ντό... μί... σόλ... ντό!

Ἡ ἄκατος τοῦ Δὼν Ραφαήλ, μετὰ τὸ
δυνατὸ ἀεράκι που ἐφυσούσε, ἐπρόβαινε
εἰς τὸν μεγάλον ποταμὸν, σχίζουσα, μετὰ
γοργὴν πρῶραν, τὸ ρεῖμα που κατέβαινε
ἀργὰ-ἀργὰ ἀνάμεσα στὰς δύο ὄχθας, τὰς
σκεπασμένας μετὰ δάση ἀρχαῖα ὅσον ἡ
δημιουργία τοῦ κόσμου.

Ὁ Γιαρουργὸς, πάντοτε σιγῆλός, ἐ-
κάθητο εἰς τὴν πρύμνην, κρατῶν τὸ δοι-
άνι καὶ ἐρευνῶν τὰ δάση μετὰ τὰ ὀξέα
βλέμματα, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο κάποιον ἀ-
πρόοπτον κίνδυνον. Ὁ Ἄλόντος ἐμε-
νεν εἰς τὴν πρῶραν, ἐξηλωμένος ἐπά-
νω στὸν πᾶγκον τῆς λέμβου καὶ κυττά-
ζων μετὰ θαυμασμὸν τοὺς πιθήκους, ποῦ
ἐστρηφογύριζαν εἰς τοὺς κλάδους τῶν
δένδρων μετὰ καταπληκτικὴν εὐκίνησιν.
Ὁ καλλιεργητὴς καὶ ὁ Βελάσκος καθή-
μενοι κοντὰ εἰς τὸν ἱστόν, ἐκούεβντιάζαν
καπνίζοντες σιγαρέττα ἀπὸ καπνὸν εὐ-
ώδη καὶ ἡδονικώτατον.

Ἀρκετὴ ὥρα ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν σιγ-
μὴν ποῦ δὲν ἐβλεπαν πλέον τὸ κτῆμα
τοῦ Δὼν Ραφαήλ, καὶ ἡ ἄκατος ἐπλεεν
εἰς μίαν καμπὴν τοῦ γίγαντος ποταμοῦ
διευθυνομένη πρὸς τὴν συμβολὴν τοῦ
Καπαναπάρου, ὅπου οἱ ταξιδιωταὶ μὲς
ἐλογάριαζαν νὰ περάσουν τὴν πρώτην
νύκτα.

Ἐξαφνὰ, μία ἀλλόκοτος κραυγὴ, ἡ
ὁποία ὁμοιάζε μετὰ τόνον μεταλλικόν,
ἤλθε νὰ διακόψῃ τὴν συνομιλίαν που
εἶχαν στήσῃ ὁ ἱατρὸς καὶ ὁ Δὼν Ραφα-
ήλ καὶ ν' ἀποσπάσῃ τὸν Ἄλόντον ἀπὸ
τὸ χάζεμά του.

— Τί εἶνε; ἠρώτησεν ὁ καλλιερ-
γητὴς, ὑψώνων τὴν κεφαλὴν καὶ βλέ-
πων πρὸς τὴν ἐρημικὴν ὄχθην, ἡ ὁποία
ἀπεῖχε τριακόσια βήματα περίπου.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπήντησεν ὁ ἱατρὸς,
ὁ ὁποῖος ἐνύσταζε καλὰ-καλὰ πρὸς τὰ
δένδρα. Ποτέ μου δὲν εἶχα ἀκούσῃ αὐτὸν
τὸν τόνον.

— Μήπως τὸν ἐβγαλε κανέναν πι-
θηκὸς νέου εἶδους;

— Ἡ κανένα πουλί; ἠρώτησεν ὁ
Ἄλόντος.

— Σὰς λέγω, ποτέ μου δὲν εἶχα ἀ-
κούσῃ τέτοιον τόνον, ἀπήντησεν ὁ ἱατρὸς·
καὶ ὅμως πᾶν δέκα χρόνια τώρα, ποῦ
διατρέχω τὰς ὄχθας τοῦ Ὀρενόκου.

— Μήπως εἶνε σύνθημα;

— Καὶ ποῖος νὰ το φωνάξῃ, Δὼν
Ραφαήλ; Καθ' ὅσον ἐγὼ γνωρίζω, Ἰνδοί

δὲν ὑπάρχουν εἰς αὐτὰ τὰ περὶχωρα.

— Σοῦτ'!

Ἡ κραυγὴ ἐπανελήφθη μετὰ τὴν ἐν-
τασιν ὥστε ἦτο δυνατόν ν' ἀκουσθῇ
ἕως τρία μίλια μακρὰν. Ὁμοιάζε μετὰ
τὴν διάτορον κραυγὴν τοῦ ραμφιστοῦ,
ἀλλ' ἦτο ἀπειράκις ἰσχυροτέρα.

— Γιαρουργὴ, εἶπεν ὁ Δὼν Ραφαήλ,
στρεφόμενος πρὸς τὸν πάντοτε ἀπαθὴ καὶ
ἀτάραχον Ἰνδόν, — ἤκουσες ἄλλην
φορὰν αὐτὴν τὴν φωνήν;

— Ποτέ, ἀπεκρίθη ὁ Γιαρουργὸς.

— Γνωρίζεις τί σημαίνει;

— Ὁχι.

— Ἦμπορεῖς νὰ μου εἰπῇς ἀπὸ ποῦ
ἐρχεται;

— Ἀπὸ τὴν ὄχθην.

— Μακρὰ ἀπὸ μᾶς;

— Ἐνα μίλι τουλάχιστον.

— Ὑποθέτεις πῶς μπορεῖ Ἰνδὸς νὰ
φωνάξῃ ἔτσι;

— Ἴσως.

— Δὲν ἀνῆσυχες γι' αὐτό;

— Ὁχι, διότι εὐρίσκονται μετὰ λευκοὺς
ἀνθρώπους.

— Γνωρίζεις αὐτὸν τὸν βραχίονα
τοῦ ποταμοῦ;

— Ὁχι.

— Δὲν ἐπέρασες ἀπ' ἐδῶ ἄλλη φορὰ.

— Δὲν θυμοῦμαι.

Ὁ Δὼν Ραφαήλ καὶ οἱ σύντροφοί του
ἐσιώπησαν καὶ ἀνοιξαν καλὰ τὰ αὐτιά
των, ἐλπίζοντες νὰ ξανακούσουν ἐκείνην
τὴν ἀνέξηγῆτον κραυγὴν. Ἀλλ' αὐτὴ
δὲν ἐπανελήφθη πλέον. Μόνον τὸ πτηνὸν
Ὀνωράτος, κυρμιμένον μέσα στοὺς με-
γάλους φοινίκους, ἐπανελάμβανεν ἀναλ-
οικῶς τοὺς μουσικοὺς τόνους του·

— Ντό... μί... σόλ... ντό!...

— Περὶεργον πρᾶγμα! εἶπεν ὁ Δὼν
Ραφαήλ, ἀφοῦ ἔμεινε σιωπηλὸς δλίγας
στιγμὰς. Κ' ἐγὼ δὲν ἔξερω διατί, ἀλλὰ
ἀρχίζω ν' ἀνησυχῶ. Εἶνε ἀρά γε αὐτὸς
ὁ τόπος, ὁ ἀνεξερεύνητος καὶ μυστη-
ριώδης, ποῦ παράγει αὐτὸ τὸ συναίσθη-
μα, ἡ μήπως ὁ περετὸς τοῦ χρυσοῦ, ὁ
ὁποῖος μετὰ διαφλέγει;

— Ἐχομεν καλὰ ὅπλα, ἐξάδελφε,
εἶπεν ὁ Ἄλόντος· δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ
ἔχωμεν κανένα φόβον.

— Τὸ λέγει ἡ καρδιά του, τοῦ μι-
κροῦ μας! εἶπεν ὁ ἱατρὸς, μειδιῶν. Ἡ
καλὴ ράστα δὲν σε γελᾷ!

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Δὼν Ραφαήλ,
μετὰ αὐτάρεσκον τρόπον. Ἡ οἰκογένεια
τῶν Καμάργουα ἔχει στὰς φλέβας τῆς
τὸ αἷμα ἐνὸς ἀπὸ τοὺς πρώτους κατακτη-
τάς, καὶ ἕνας πάππος μας.

Μία φοβερὰ καὶ ἀλλόκοτος ὄχλοδοξή,
ἀπεριγραπτός ὄχλοδοξή, τοῦ διέκοψεν ἀ-
ποτόμως τὴν φράσιν. Ἦτο συναυλία ἀπὸ
θρηνώδεις ὀλοθυμῶδες, ἀλλὰ ὀλοθυμῶ-
δους τὸσον ὥστε νὰ τρυπήσῃ καὶ
τὰ στερεώτερα τύμπανα, τὸσον σπαρτα-
κούς ὥστε ἐνδομίζεις ὅτι τοὺς ἐβγαζαν ἐ-

κὰτὸν τουλάχιστον ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι
ὕφιστατο βασανιστήρια καὶ ἔπειτα ἡ-
κούοντο κατὰ ἀλλόκοτοι φωναί, σὰν ψαλ-
μοῦδιαι λόγῳ ὀλοκλήρου ψαλτῶν καὶ ἱ-
ερέων. Ἦσαν φωναὶ βαθυφώνων, βαρυ-
τόνων, τενόνων, σοπράνων καὶ κοτράλ-
των, καὶ ἐνδομίζεις ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ψάλ-
ται καὶ τραγουδισταὶ ἐπάσχιζαν πῶς ὁ
ἕνας νὰ ξεπεράσῃ εἰς τὴν φωνὴν τοῦς
ἄλλους μετὰ τόνους τὸσον δυνατοὺς ὥστε
ν' ἀκουσθῶν εἰς ἀπόστασιν ἀρκετῶν χι-
λιομέτρων.

— Τί συμβαίνει, ἐξάδελφε; ἠρώτησεν
ὁ Ἄλόντος ἐκθαμβός. Μήπως τραγουδεῖ
καμμία φυλὴ ἀγρίων;

— Φυλὴ, ναί... ἀλλὰ φυλὴ ἀγρίων
πιθήκων, — ἀπήντησεν ὁ Δὼν Ραφαήλ,
γελῶν.

— Πιθήκων;... Μά, αὐτὲς αἱ φωνὲς
εἶνε ἀνθρωπινές, ἐξάδελφε!

— Νὰ οἱ τραγουδιστάδες, Ἄλόντε.
Ἰδέ τους!...

(Ἐπειτα συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ ἱταλικὸν τοῦ Λίμ. Σα. Λάγρη.]

ΑΠΟ ΕΝ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΔΕΝΔΡΟΝ

Τὸ θαυμασιώτερον ἴσως ἀπὸ ὅλα τὰ
δένδρα τοῦ κόσμου εἶνε ὁ φοινῖξ τοῦ
εἰδους Καρναχούδα. Φύεται εἰς τὴν
Βραζιλίαν, καὶ αἱ ιδιότητές του εἶνε
ἀπιστεύτως πολὺτιμοι. Εἰς κανὲν ἄλ-
λο μέρος τῆς ὑδρογείου σφαίρας δὲν εὐρί-
σκεται φυτὸν δυνάμενον νὰ χρησιμο-
ποιηθῇ εἰς τὸσον ποικίλας καὶ ὠφελί-
μους χρήσεις. Ἀντέχει δὲ τὸ δένδρον
τοῦτο καὶ εἰς τὰς μακροτέρας ἀνυδρίας,
καὶ εἶνε πάντοτε πράσινον καὶ γεμάτον
μετὰ χυμῶν.

Αἱ ρίζαι του χρησιμεύουν εἰς τὴν
φαρμακευτικὴν ὡς καθαρτικὸν τοῦ αἵ-
ματος. Ὁ κορμὸς του παρέχει ἰσχυρὰς
καὶ ἐλαφρὰς ἵνας, αἵτινες ἀποκτοῦν ὡ-
ραίαν στιλπνότητα, ἀπὸ τὸ ξύλον του
δὲ κατασκευάζονται δοκοί, στύλοι καὶ
ἄλλα οἰκοδομήσιμα ὑλικά, καθὼς καὶ
πάσαλοι διὰ φράκτας. Ἀπὸ ἐν μέ-
ρος τοῦ δένδρου κατασκευάζεται κρασί
καὶ ἔξδι. Ἐπίσης ἐξάγεται ἀπὸ αὐτὸ
ζάχαρι, ὡς καὶ ἐν εἶδος ἀμύλου, τὸ
ὁποῖον ὀμοιάζει μετὰ τὸν σάκχρον. Κατὰ
τὰς περιόδους τῆς σιτοδείας καὶ τῆς
ξηρασίας, αἱ πτωχότεραι τάξεις πορί-
ζονται θρεπτικὰς οὐσίας ἀπὸ αὐτὸ τὸ
δένδρον. Ὁ καρπὸς του συνήθως χρη-
σιμεύει ὡς τροφή τῶν κτηνῶν. Ἡ σὰρξ
του ἔχει νόστιμον γεῦσιν, ὁ δὲ πυρὴν
χρησιμεύει πολλὰκις ἀντὶ τοῦ καφέ.
Τέλος ἀπὸ τὸ ξύλον τοῦ κορμοῦ κατα-
σκευάζονται μουσικὰ ὄργανα, σωληνες
ὕδατος καὶ ἀντλίας ἀκόμη, ἐνῶ ἡ ἐντε-
ριώδη ἀντικαθιστᾷ πολλὰκις ἐξάεστα
τὸν φελλόν.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΡΡΟΙΟΙ ἄνθρω-
ποι — ἀφρη-
μένους εἰμπο-
ρεῖ κανεὶς νὰ
τοὺς εἰπῇ, —
πολὺν καιρὸν
μετὰ τὴν ἀνα-
τολήν τοῦ νέ-
ου ἔτους, ἐξα-
κολοῦθοῦν νὰ

γράφουν τὸ παλαιόν. Αἱ χρονολογίαι
των, κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας, εἰς τὰς
ἐπιστολάς των, εἶνε ἐπιδιορθωμένα·
τὸ 3 ἔχει γίνῃ ἔπειτα 4, τὸ 4 ἔχει γίνῃ
5. . . Ἀλλοτε πάλιν αἱ χρονολογίαι
φαίνονται. . . περυσινά, διότι ἐλησρό-
νησαν νὰ κάμουν καὶ τὴν ἐπιδιόρθωσιν!
Τελοσπάντων, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν
φαίνονται νὰ ἔχουν συνείσθησιν ὅτι ἐτε-
λείωσεν ἕν ἔτος καὶ ἤρχισεν ἄλλο. Τὸ
γεγονὸς δὲν τοὺς ἔκαμε τὴν ἐντύπωσιν,
ὥστε νὰ το ἐνθυμοῦνται πάντοτε, καὶ
ὅταν γράφουν χρονολογίαν. Καὶ γελῶμεν
εἰς βάρος τῆς ἀφρημάδος των, τῆς ἀ-
προσεξίας των ἢ τῆς ὑποδουλώσεώς των
εἰς τὴν «συνήθειαν τῆς χειρὸς.»

Τὸ παρετήρησα πολλὰκις. Καὶ μά-
λιστα, — ἀμαρτία ἐξωμολογημένη, —
πολλὰκις τὸ ἔπαθα κι' ἐγὼ εἰς τὴν ζωὴν
μου. . . Ἀλλὰ παρετήρησα συγχρόνως
ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἐξακο-
λοῦθοῦν νὰ γράφουν ἀστείωτα τὰ πα-
λαιὰ ἔτος ἀντὶ τοῦ νέου, οὐδέποτε ἡ
σπανιώτατα εἶνε παιδιὰ. Αὐτὸ σημαίνει
ὅτι τὰ παιδιὰ συνήθως δὲν εἶνε ἀφρημέ-
να. Ἡ ἀφρημάδα εἶνε ἀρρώστεια μάλ-
λον τῶν μεγάλων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν πολ-
λὰς φροντίδας εἰς τὸ κεφάλι των. Ἀλλ'
αὐτὸ σημαίνει ἀκόμη, ὅτι τὰ παιδιὰ ἔχουν
πλήρη τὴν συνείσθησιν ὅτι τελειώνει ἕν
ἔτος καὶ ἀρχίζει ἄλλο. Τὸ γεγονός τοὺς
κάμνει μεγάλην, ἰσχυράν ἐντύπωσιν, καὶ
ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ποῦ θὰ καλλι-
γράφουν εἰς τὴν πρώτην συγχαρητήριον
ἐπιστολήν, εἰς τὸ πρῶτον συγχαρητή-
ριον δελτάριον, εἰς τὴν πρώτην πρωτο-
χρονιάτικὴν κάρταν, τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ
νέου ἔτους, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ το
ἐξάσσουν πλέον ποτέ.

Καὶ ἡμποροῦσε νὰ εἶνε διαφορετικὰ;
Ἦμποροῦσε νὰ μὴ ἐντυπώνεται τὸ γε-
γονός εἰς τὰ παιδιὰ; Καὶ διὰ ποίους
ἄλλους εἶνε ἡ πρωτοχρονιά; Διὰ ποίους
ἄλλους εἶνε τὰ δῶρα, τὰ παιγνίδια, ἡ
βασιλόπητα, τὰ κάλαντα, τὰ χρυσόδετα
βιβλία, αἱ μουσικαί, αἱ δοξολογίαι, αἱ
κάρτες καὶ αἱ εὐχαί; Οἱ μεγάλοι, οἱ ὁ-
ποῖοι ἔχουν εἰς τὴν ράχην των πολλὰ
ἔτη, αὐτὰ ὅλα τὰ ἐσυνήθισαν ὥστε νὰ

μὴ τοὺς κάμνουν πλέον μεγάλην ἐντύ-
πωσιν. Ἀκούουν τὸν ἐορτάσιμον θέρυ-
βον, ἀλλὰ καλὰ-καλὰ δὲν ἠξεύρουν ἂν
εἶνε θέρυβος Πρωτοχρονιάς, Χριστου-
γέννων ἢ Ἀποκριᾶς. . . Ἦκουσαν τόσῳ
πολλοὺς εἰς τὴν ζωὴν των! . . . Ἐπει-
τα αὐτοὶ ἔπαυσαν πρὸ πολλοῦ νὰ δέχων-
ται δῶρα καὶ περιορίζονται εἰς τὸ νὰ
κάμουν. Εἶνε δὲ πολὺ φυσικόν, ἐκείνος ὁ
ὁποῖος δέχεται τὸ δῶρον νὰ το ἐνθυμή-
ται περισσότερον ἀπὸ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος τὸ
προσφέρει. . . Ἡ πρωτοχρονιά λοιπὸν,
ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἔτους, ἀποτελεῖ γεγονός,
τὸ ὁποῖον ἐντυπώνεται περισσότερον εἰς
τὰ παιδιὰ. Ἀπὸ πόσας ἡμέρας, ἐβδο-
μάδας, μῆνας προτῆτερα, δὲν περιμένουν
τὴν εὐτυχισμένην ἡμέραν τῆς βασιλόπη-
τας καὶ τῶν μποναμάδων! . . .

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ἦθελαν ὅμως
τὸ γεγονός νὰ μὴν ἔκαμνεν ἐντύπωσιν
εἰς τὰ παιδιὰ μόνον διὰ τὴν βασιλόπη-
ταν καὶ τοὺς μποναμάδες. . . Ἦθελαν νὰ
τοὺς ἔκαμνεν ἐντύπωσιν μᾶλλον ὡς σταθ-
μὸς τῆς ζωῆς σημαντικὸς, ὡς σημεῖον
ὕψηλόν ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἰμποροῦν νὰ
σταθοῦν ἐπὶ μίαν ἡμέραν, διὰ νὰ ἐπισκο-
πήσουν τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον των. . .

Παρήλθεν ἀκόμη ἕν ἔτος. . . Πόσον
γρήγορα παρέρχονται τὰ ἔτη, πόσον
ταχὺς προχωρεῖ ὁ καιρὸς! Τί ἐκάμα-
μεν κατὰ τὸ διάστημα αὐτό; Ἐχρησι-
μοποιήσαμεν τὸν καιρὸν μας, ἢ τὸν ἀ-
φίσταμεν νὰ χαθῇ ἐπὶ ματαίῳ; Τὸ ἔτος
τὸ ὁποῖον παρήλθε, μᾶς παραδίδει εἰς τὸ
ἐρχόμενον μεγαλητέρας κατὰ τὸ σῶμα,
κατὰ τὴν ἡλικίαν. Ἀλλ' ἀρά γε καὶ
καλλιτέρους; φρονιμωτέρους; σοφωτέ-
ρους; ἀγαθωτέρους; καλλιτέρους καὶ
κατὰ τὸν νοῦν καὶ κατὰ τὴν καρδίαν;
Εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, γονεῖς, δι-
δάσκαλοι, βιβλία, περιοδικὰ, — ὅλα εἰς
αὐτὸ μᾶς προέτρεπαν, ἐκεῖ ἐτειναν αἱ
προσπάθειαι των. Μὲ τὰς προσπάθειας
των συνηνάσαμεν εὐσυνείδητος καὶ τὰς
ιδιὰς μας; Ἡ ἐμείνανεν στάσιμοι; Ἡ
ἐγίναμεν χειρότεροι διὰ τῆς ἀμελείας,
τῆς ἀνηγρίας, τῆς παρακοῆς, τῶν κα-
κῶν συναναστροφῶν, τῶν κακῶν ἐξέων;

Ἰδοὺ μερικαὶ ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας
καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἔκαμναν πρὸς τὸν ἐαυ-
τόν των τὰ παιδιὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν
ἡμέραν. Ἀπὸ τὴν ἰδίαν των συνείδησιν
θὰ ἐλάμβαναν ἀπαντήσεις εὐκρινεῖς,
αἱ ὁποῖαι θὰ συνέτειναν εἰς τὸ νὰ χρησι-
μοποιήσουν ἀκόμη καλλιτέρα τὸ ἀρχό-
μενον ἔτος, νὰ ἐπανορθώσουν τυχόν
τὰς ἐλλείψεις τοῦ προηγουμένου, καὶ
μετὰ σταθερώτερον, μετὰ ἀσφαλέστερον βή-
μα, νὰ βαδίσουν πρὸς μέλλον λαμπρόν.

Δὲν ὑπάρχει ὠραιότερος τρόπος—
ἀνεξαρτήτως τῶν δῶρων καὶ τῶν δια-
σκεδάσεων,—διὰ νὰ ἐορτάσωμεν καὶ νὰ
χαίρετῶμεν τὸ Νέον Ἔτος!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑ

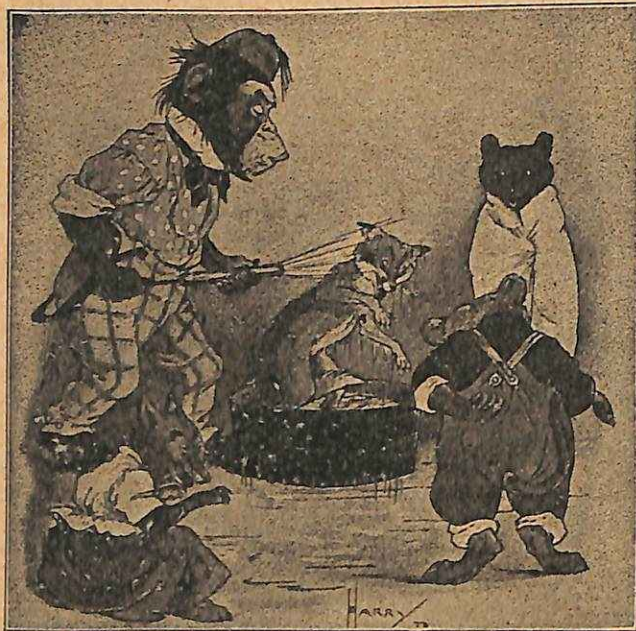
ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἐγιναν τότε φοβερά καὶ τρομερά καὶ ἀπερίγραπτα πράγματα μέσα ἐκείνου τὸ δωμάτιον!

Ἦταν ἐκεῖ μέσα μία μεγάλη μαστέλλα γεμάτη με νερό, καὶ μία μεγάλη πλακάρα σαποῦνι. Ἐνα-ένα, τὰ κακόμοιρα τὰ ζώακια ἐμπήκαν, θέλοντας καὶ

«Ὁ κύριος καθηγητὴς τὰ ἐκατάδρεχε.»

μὴ, μέσα στὴ μαστέλλα, καὶ ὁ κύριος καθηγητὴς τὰ ἐκατάδρεχε με ἓνα μεγάλο κλυστήρι, καὶ τοὺς ἔτριβε τὴ γούνα ἐπάνω καὶ κάτω, καὶ ἄφινε τὸ σαποῦνι νὰ μπαίνει μέσα στὰ μάτια τοὺς, καὶ αὐτοὺς, ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα ἐτραγουδοῦσε με τὴν ἀγριοφωνάρα του ἓνα τραγουδάκι, ποὺ εἶχε μάθη, λέει, ὅταν ἦτανε μαζί με τοὺς ἀνθρώπους, καὶ το ἔλεγε «Τραγουδοῦ τοῦ Λουτροῦ».

Νὰ τί ἔλεγε τὸ τραγουδοῦνι του:

Τρίβε! τρίβε! τρίβε!
Μὲ σαποῦνι τρίβε!
Πλύσου! πλύσου! πλύσου
Πλύσου με νερό!
Κάθε Σαββάτοβράδυ
Πήγαινε καὶ γδύσου!
Κ' ἔμπα στὸ μπανάκι σου
Τὸ ζεστό-ζεστό.
Πιάσε τὸ σαποῦνι σου,
Κάμε σαπουνάδα,
Κάμε στὸ κορμάκι σου
Παστρικὴ μπουγάδα!
Τρίβε! τρίβε! τρίβε!
Μὲ σαποῦνι τρίβε!
Νὰ γενῆς σάν πούπουλο
Μέσα στὸν ἀφρό.
Πλύσου! πλύσου! πλύσου!
Πλύσου με νερό!

Κ' ὕστερα σκουπίσου
Μὲ τὸ λουτρικό!

Τρίψου! τρίψου! τρίψου!

Ὡς ποὺ νὰ στεγνώσης!

Τρίψου! τρίψου! τρίψου!

Γιὰ νὰ ζεσταθῆς!

Κι' ἅμα τελειώσης,

Πήγαινε καὶ κρύψου

Στὸ ζεστὸ κρεβάτι σου

Γιὰ νὰ κοιμηθῆς!

Καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἔλεγε «Τρίβε! τρίβε! τρίβε!» ἢ «Τρίψου! τρίψου! τρίψου!» ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ἔτριβε τόσο δυνατὰ τὰ κακόμοιρα τὰ κουταβάκια, ὥστε ἔβαζαν τὲς φωνὲς ἀπὸ τὸν πόνο.

— Ἀχ! μαμμά μου! μὴ, δάσκαλε, καὶ θά μου ξεριζώσης τὴ γούνα μου! ἐφώναζε τὸ Ἀρκουδόπουλο.

— Μὴ με σφίγγης ἔτσι, γιατί θά σε δαγκάσω! ἔσκουζε ἀπὸ τὸν πόλον πόνον ὁ μικρὸς Λεονταράκης.

Ἀλλὰ ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ἐννοοῦσε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ πρόγραμμά του. Ἀφοῦ τὰ ἔπλυνε καλά-καλά, τὰ ἔσκουπισε, καὶ ὕστερα τοὺς ἐφόρσε τὰ ρουχαλάκια των. Καὶ τί ρούχα, μάτια μου! Νὰ βλέπατε τὴν δεσποινίδα

Τιγρίναν με τὸ ὑμπρελλινό της ἢ τὸν μικρὸν Ἀγριοκαπράκον με τὸ κασκαδάκι του καὶ τὴ σάνκα του, θά σας ἐπιαναν κατὶ γέλια, ποὺ δὲν θά εἶχαν τελειωμό!

Ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ὅμως ἔλεγε ὅτι, χωρὶς ρούχα, δὲν γίνονται οὔτε γράμματα οὔτε παιδεῖα!...

Αὐτὰ ἔγιναν τὴν πρώτην ἡμέραν.

Ἐσχόλασε τότε τὰ παιδιὰ ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης, ἀφοῦ τοὺς εἶπε ὅτι τὴν

Τιγρίναν με τὸ ὑμπρελλινό της ἢ τὸν μικρὸν Ἀγριοκαπράκον με τὸ κασκαδάκι του καὶ τὴ σάνκα του, θά σας ἐπιαναν κατὶ γέλια, ποὺ δὲν θά εἶχαν τελειωμό!

Ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ὅμως ἔλεγε ὅτι, χωρὶς ρούχα, δὲν γίνονται οὔτε γράμματα οὔτε παιδεῖα!...

Αὐτὰ ἔγιναν τὴν πρώτην ἡμέραν.

Ἐσχόλασε τότε τὰ παιδιὰ ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης, ἀφοῦ τοὺς εἶπε ὅτι τὴν

Τιγρίναν με τὸ ὑμπρελλινό της ἢ τὸν μικρὸν Ἀγριοκαπράκον με τὸ κασκαδάκι του καὶ τὴ σάνκα του, θά σας ἐπιαναν κατὶ γέλια, ποὺ δὲν θά εἶχαν τελειωμό!

Ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ὅμως ἔλεγε ὅτι, χωρὶς ρούχα, δὲν γίνονται οὔτε γράμματα οὔτε παιδεῖα!...

Αὐτὰ ἔγιναν τὴν πρώτην ἡμέραν.

Ἐσχόλασε τότε τὰ παιδιὰ ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης, ἀφοῦ τοὺς εἶπε ὅτι τὴν

Τιγρίναν με τὸ ὑμπρελλινό της ἢ τὸν μικρὸν Ἀγριοκαπράκον με τὸ κασκαδάκι του καὶ τὴ σάνκα του, θά σας ἐπιαναν κατὶ γέλια, ποὺ δὲν θά εἶχαν τελειωμό!

Ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ὅμως ἔλεγε ὅτι, χωρὶς ρούχα, δὲν γίνονται οὔτε γράμματα οὔτε παιδεῖα!...

Αὐτὰ ἔγιναν τὴν πρώτην ἡμέραν.

«Τὴν δεσποινίδα Τιγρίναν με τὸ ὑμπρελλινό της...»

ἄλλην ἡμέραν τὸ πρῶτ' ἀρχίζουν τὰ μαθήματα.

— Κυττάξετε νὰ ἔλθετε ἐνωρὶς! τοὺς ἐφώναζεν. Ὅποιος ἔλθῃ ἐξώφρας, θά μείνῃ νηστικός!

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

— Ναί, μὰ ξέρεις, εἶνε μιά τρύπα ἀποκάτω στὸ κρεβάτι, παρετήρησεν ἡ Ἐβελίνα.

— Μιά τρύπα! ἀνέκραξαν συγχρόνως ἡ κυρὰ Ράιτ καὶ ἡ Μαρία.

— Μάλιστα, μιά τρύπα! ἐπῆγα κ' ἐκρύφτηκα ἐκεῖ μιά μέρα που παίζαμε τὸν κρυφτό, καὶ ἦταν τόσο σκοτεινὰ, ὥστε ἐροῦντο καὶ πῆρα ἓνα κερί, καὶ τὸ κερί ἔπεσε κάτω καὶ ἔκανε ἓναν μεγάλο λεκέ στὸ χαλί. Ἐκόψαμε λοιπόν, ἐγὼ κ' ἡ Μαριωρή, τὸ λεκιασμένο κορμάκι, καί...

— Δυστυχία μου! φαντάσου νὰ ἐδάζατε φωτιά στὸ σπῆτι, καὶ νὰ ἐκαίγῃμαστε ὅλες! ἀνέκραξεν ἡ κυρὰ Ράιτ.

— Τρέχω ἐπάνω νὰ ρίξω μιά ματιά! εἶπεν ἡ Μαρία.

Ἐπέστρεψε μετ' ὀλίγον καὶ εἶπεν ὅτι ἦτο ἓνα κορμάκι χαλὶ εἰς τὴν σοφίταν, με τὸ ὅποιον ἤμπορουσαν νὰ ἐπισκευάσουν τὴν βλάβην. Ἡ κυρὰ Ράιτ καθυστάχασε μ' αὐτό, καὶ ἐπομένως ἀπεφασίσθη νὰ περιορισθοῦν αἱ ἀνακαινίσεις εἰς τὲς κουρτίνες καὶ τὸ χαρτί τοῦ τοίχου.

— Λοιπόν, θ' ἀφίσωμε τὰ ἄλλα δωμάτια ὅπως εἶνε, εἶπεν ἡ Δωροθέα. Πραγματικῶς, δὲν μου φαίνεται νὰ ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ ἀλλαγὴν. Ἀυτὴ μάλιστα θά τα εὕρῃ πῶς εἶνε ἔξοχα!

— Ἐλπίζω πῶς δὲν θά της κατέβῃ ν' ἀλλάξῃ τὸ σαλονάκι τῆς καϊμένης τῆς μητέρας μας! παρετήρησε με ὀλιβερὸν τόνον ἡ Μαριάννα. Δὲν μ' ἀρέσει νὰ χάσωμεν τὰς ἀναμνήσεις...

— Δὲν βλέπω τί ἀναμνήσεις μπορεῖς νάχῃς καὶ σὺ τώρα! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα με ἀπότομον τρόπον. Ἐσὺ ποτὲ δὲν εἶχες μείνῃς ἐν αὐτὸ τὸ σπῆτι, ὅταν ἐζοῦσε ἡ μητέρα!

— Θαρρεῖς πῶς ὅλες εἶνε ἀναίσθητα πλάσματα σάν κ' ἐσένα! ἀνέκραξε πειραγμένη ἡ Μαριάννα. Ἐγὼ τὰ φαντάζομαι τὰ πράγματα που δὲν εἶδα...

— Ἐγὼ θαρρῶ πως εἶνε δύσκολο νὰ λέγω «μαμμά», παρετήρησεν ἡ μικροῦλα Οὐίνιφρεδ. Μὲς Δάλυ, νὰ σας λέγω ἔστι, γιὰ νὰ συνειθίσω;...

— Ὡ! ἀγάπη μου! εἶπεν ἡ μὲς Δάλυ μ' ἐπιληκτικὸν τόνον, δὲν κά-

νε! δὲν γίνεται αὐτὸ τὸ πράγμα. Μπορεῖ νὰ ξεχάσης καὶ νὰ με πῆς ἔτσι, ὅταν ἔλθῃ ἐδῶ ἡ κυρία Μάρσαλ, καὶ νὰ τὴν κάνης νὰ πειραχθῇ καὶ θυμώσῃ.

— Καλέ, δὲν βαρύνεσθε! ἀνέκραξεν ἡ Ἰσαβέλλα. Ἀν πειραχθῇ καὶ νὰ θυμώσῃ, θά πῇ πῶς εἶνε ἀνόητη.

— Πρέπει νὰ της ἐτοιμάσωμε τὴν ὑποδοχὴν, εἶπεν ἡ Ἐβελίνα, ἡ ὁποία ἦτο ἀναπαυτικὰ ἐξηπλωμένη εἰς μίαν κουινιστὴν πολυθρόναν, με τὰ χέρια της σταυρωμένα πίσω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν της, εἰς τὴν στάσιν τῆς ἡρώιδος τοῦ τελευταίου βιβλίου που εἶχε διαβάσῃ. — Πάντα κάμνει ἐτοιμασίαις ὁ κόσμος, ἅμα περιμένει τὴν νύμφην...

— Φυσικά, ἅμα ἔλθῃ, θά της κάμωμεν τὴν ὑποδοχὴν ποὺ πρέπει, εἶπεν ἡ Δωροθέα. Ὅα πᾶμε ὅλες εἰς τὴν εἰσοδὸν νὰ τοὺς ὑποδεχθῶμε. Αὐτὸ εἶνε ἀπλὴ εὐγένεια, καὶ δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃ κανεὶς τὴν ἀπαίτησιν νὰ κάμωμε τίποτε παραπάνω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Η ΥΠΟΔΟΧΗ

— Μὲς Ἐλεονώρα, δὲν θάρθουν γρηγορώτερα με τὸ ν' ἀνοίγῃς τὴν πόρτα καὶ ν' ἀφίνης ἔτσι νὰ μπαίνει μέσα ὁ κρύος ἀέρας!...

— Μήπως το θέλω κ' ἐγὼ, πού τὴν ἀνοίγω, κυρὰ Ράιτ;... Κάθουμαι στὰ ἑφτά καρφιά! ἀπήντησεν ἡ Ἐλεονώρα.

— Ἀλήθεια! ποῦ νὰ βροῦμε ἡσυχία τώρα! εἶπε καὶ ἡ Ἰσαβέλλα. Φαντασθῆτε! περιμένουμε μιά μητέρα, ποὺ δὲν τὴν εἶδαμε καμμιά φορὰ ὡς τώρα...

Ὅλο τὸ σπιτικό ἦτο μαζεμμένο εἰς τὸν διάδρομον, διότι ἀνεμένετο ὁ ἐρχομὸς τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Μάρσαλ.

Ὁ διάδρομος, ὑπὸ τὴν ἐπίδλεψιν τῶν κοριτσιῶν, εἶχε διακοσμηθῇ με σημαίας, με χρωματιστὰ χαρτίνα στολίδια καὶ με ἄνθη. Ἡ ὕψις τοῦ ἦτο χαρμόσυνος, καὶ ἰδίως ἐπροκαλοῦσε τὸν θαυμασμόν ἡ ἀμερικανικὴ σημαία, ἡ ὁποία ἦτο περιπλεγμένη με τὴν ἐθνικὴν σημαίαν τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας, χάριν λεπτῆς φιλοφρονήσεως πρὸς τὴν ἐθνότητα τῆς κυρίας Μάρσαλ.

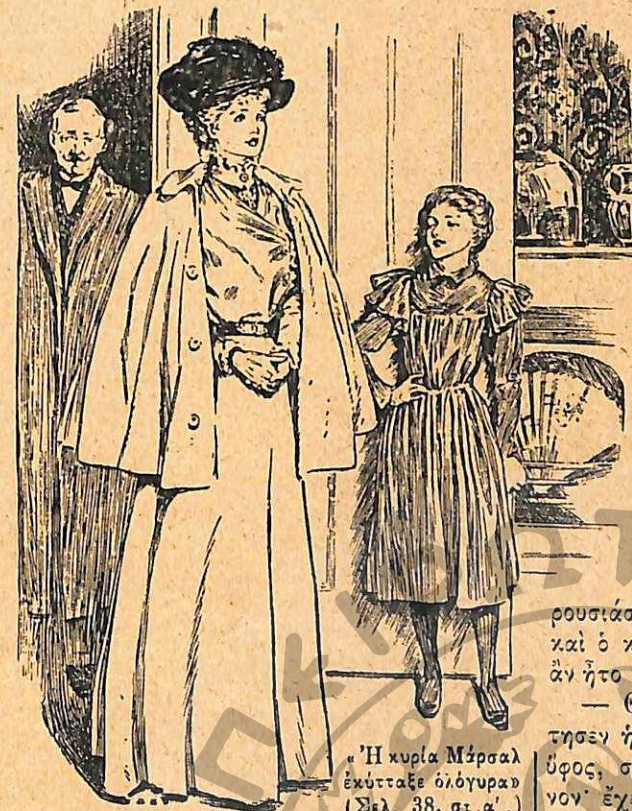
Ἡ Δωροθέα εἶχε σοβαροὺς ἐνδοιασμοὺς ἂν ἦτο σωστὸ ἢ ὄχι νὰ ἐνθαρρύνουν τὰ ἐθνολογικὰ αἰσθήματα τῆς κυρίας Μάρσαλ, ἡ ὁποία εἰς τὸ μέλλον θά ἦτο Ἀγγλὶς καὶ αὐτὴ, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους ὑπεχώρησεν εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν ἀδελφῶν της.

Ὅλα τὰ κορίτσια ἐφοροῦσαν καινούρια κόκκινα ρούχα. Ἡ Ἐβελίνα ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατὰ της διὰ νὰ πείσῃ τὴν Δωροθέαν νὰ της ἐπιτρέψῃ ν' ἀφίσῃ ξέπλεχα

τὰ μαλλιά της καὶ νὰ καλλωπίσῃ τὸ στιλπνοκόκκινον φόρεμά της με μίαν τραχηλιὰν ἀπὸ δαντέλλαν· ἀλλὰ ἡ Δωροθέα ἠρνήθη, αὐτὴ δὲ καὶ ἡ Μαριωρή, αἱ δύο θιασώτιδες τῆς τελείας ἀπλότητος, εἶχαν τὰ μάτια των τέσσερα μήπως ἡ νεαρὰ φιλάρεσκος ἀναβῇ κρυφὰ-κρυφὰ ἐπάνω καὶ κάμῃ τὰς ποθομένας τροποποιήσεις τοῦ στολισμοῦ της.

Ἡ Δωροθέα εἶχε συνθέσῃ μίαν μικρὰν εὐχετήριον προσφώνησιν, τὴν ὁποίαν ἐσχόπευε ν' ἀπαγγεῖλῃ καὶ τὴν ὁποίαν ἐκ τῶν προτέρων ἀπεθαύμαζεν ἡ οἰογένεια.

Ἐπὶ τέλους ἠκούσθη ὁ κρότος τῆς τροχηλασίας. Ἡ θύρα ἠνοίχθη, καὶ εἰσῆλθον ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μάρσαλ. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔπρεπε νὰ προβῇ ἡ Δω-

Ἡ κυρία Μάρσαλ ἐκπύει ὀλόγυρον (Σελ. 38, στ. α')

ροθέα καὶ νὰ ἐκφωνήσῃ τὸ λογιδριόν της. Ἐκαμιν ἓνα βῆμα ἐμπρός, ἀντελήθη ὅτι ἐμπρός της ἐστέκετο μιά ἐντελὴς ξένη καὶ ἀγνωστὸς κυρία, τὰ ἔχασε, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τὴν βάλῃ στὰ πόδια, ἂν δὲν ἔβαζεν ἡ κυρία Μάρσαλ τὰ χέρια της ὀλόγυρα στὴν μέσην της καὶ δὲν τὴν ἐτραβοῦσε κοντά της.

— Αὐτὸ τὸ ὑψηλὸ κορίτσι εἶνε βέβαια ἡ Δωροθέα! εἶπε καὶ ἔσκυψε νὰ τὴν φιλήσῃ. Καλὴ μου κόρη, εἶμαι πολὺ-πολύ εὐτυχὴς που ἦλθα σπῆτι καὶ σας βλέπω ὅλες.

Ἡ Δωροθέα ἔμεινε μάρμαρο· δὲν κατώρθωσεν οὔτε λέξιν νὰ προφέρῃ, διότι, ὅσκις ἤρχετο εἰς ἐπαφὴν με ξένον πρόσωπον, ἐπάγονε κυριολεκτικῶς καὶ δὲν ἤμποροῦσε οὔτε νὰ σκεφθῇ.

Ἡ κυρία Μάρσαλ ἔστρεψε πρὸς τὰ ἄλλα κορίτσια.

— Σὰς γνωρίζω ὅλες, εἶπε· μοῦ φαίνεται σάν νὰ εἶμαστε παλαιὲς φίλινάδες. Δὲν αἰσθάνεσθε καὶ σεῖς τὸ ἴδιον;

Τὰ κορίτσια ὑπετάχθησαν με σιωπὴν καὶ ἀφασίαν εἰς τὰ ἀγκαλιάσματά της, καὶ μόνον ἡ Οὐίνιφρεδ ἔτρεξε κ' ἐκρύφθη ὀπίσω ἀπὸ τὴν μὲς Δάλυ, ὅπου τὴν ἐστρώπωσεν ὁ πατέρας της, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὅτι πολὺ διεσκέδαζε με αὐτὴν τὴν σκηνὴν.

— Ὅα παρουν θάρρος σιγὰ-σιγὰ, Ἄ-λίχῃ, εἶπε με παιδρὸν τόνον, ἐνῶ ἐκτυποῦσε με τὴν παλάμην του τὸν ὦμον τῆς Δωροθέας. Ὡς ποὺ νὰ ἐξακριβώσουν ὅτι δὲν δαγκάνεις, ἔλα νὰ σου παρουσιάσω τὸ ἐπιλοιπον σπιτικό μας. Ἀπ' ἐδῶ εἶνε ἡ μὲς Δάλυ, ἡ πιστὴ φίλη, διὰ τὴν ὁποίαν σου ἔκαμα λόγον.

Ἡ κυρία Μάρσαλ ἔσφιξε τὸ χερί της μὲς Δάλυ.

— Ἐλπίζω, εἶπεν, ὅτι θὰ εἴσθε τόσο καλὴ φίλη καὶ δι' ἐμὲ ὅσον ἦσθε ἕως τώρα γι' αὐτὰ τὰ φίλτατα παιδιὰ.

Ἡ μὲς Δάλυ ἐτραύλισε μερικὰς λέξεις κ' ἐγλύστρησεν ὀπίσω ἀπὸ τὴν κυρίαν Ράιτ, ἡ ὁποία δὲν ἐφάνη τόσο ἐντροπαλή, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ἐξεφύρουνσε τὸ λογιδριόν της, ὅταν ἦλθεν ἡ σειρὰ της.

— Κ' ἐγὼ σὰς ὑπερευχαριστῶ, κοκωνίτσα μου, κ' ἐλπίζω πῶς θὰ ᾄδῃτε ὅτι ἐκάμαμε ὅλες μας τὸ καθήκον μας ἐς αὐτὰ τὰ καλά μας κορίτσια...

Ἀμα ἐτελείωσαν αἱ παρουσιάσεις, αἱ ὑπηρέτριες ἐπῆγαν κάτω, καὶ ὁ κ. Μάρσαλ ἠρώτησε τὴν Δωροθέαν ἂν ἦτο ἐτοιμὸν τὸ τραπέζι διὰ νὰ φάγουν.

— Ὅα εἶνε ἐτοιμὸν εἰς τὰς ἑξ, ἀπήντησεν ἡ μεγάλη κόρη, με ξηρότατον ὕφος, σάν νὰ ὀμιλοῦσε με κανένα ξένον· ἔχετε λοιπὸν καιρὸν ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας νὰ ἀλλάξετε καὶ νὰ πλύνετε τὰ χέρια σας.

Αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ προγράμματος τῆς ὑποδοχῆς, τὸ ὁποῖον ἐψηφίσθη μετὰ πολλὰς συζητήσεις, εἶχε κριθῇ ὡς γελοῖον ἀπὸ τὰς μικροτέρας, αἱ ὁποῖαι ἔλεγαν ὅτι ἔπρεπε νὰ καθήσουν ἀμέσως στὸ τραπέζι καὶ ἦτο ἐντελὴς περιττὸν νὰ πλύνουν τὰ χέρια. Ἀλλὰ ἡ Μαρία καὶ ἡ κυρὰ Ράιτ ἐδήλωσαν ὅτι αἱ νιόνυφες κυρίες ποτὲ δὲν κάθονται νὰ φάγουν χωρὶς νὰ πλύνουν τὰ χέρια των, διότι ἀλλῶς δὲν ἀρέσουν στοὺς ἀνδρας των, καὶ ἔτσι τὸ ἀπαιτούμενον διάλειμμα διὰ τὸ χειρονύμιον ἔμεινεν εἰς τὸ πρόγραμμα.

Ὅλη ἡ λιτανεία τῶν κοριτσιῶν ἠκολούθησεν ἐπάνω τὸν κ. καὶ τὴν κυρίαν Μάρσαλ, διὰ νὰ ἰδοῦν τί ἐντύπωσιν θά ἔκαμιναν οἱ ἐξωραϊσμοὶ τῆς κρεβάτοκάμαρας.

Η κυρία Μάρσαλ εκύτταξεν ολόγυρα έχθαμβος όταν η Δωροθέα ήνοιξε θριαμβευτικώς την θύραν.

Ο κ. Μάρσαλ άρχισε να σφυρίζη ένα σκorpion.

— Ένδοξα ότι δεν επρόκειτο τίποτε να γίνη εδώ μέσα, πριν έλθωμε ! είπε.

— Μας έγράψατε να φροντίσωμε για ό,τι ήτο ανάγκη, και η κυρία-Ράιτ είπε πως έπρεπε να ετοιμασθή αυτό το δωμάτιον. . . είπεν η Δωροθέα, προσθέτουσα με άνησυχίαν : — Δέν σας άρέσει ;

— Ω ! παραπολύ μάλιστα ! άπεκρίθη ο πατέρας της, σκιασμένος στα γέλια καθώς εκύτταζε την σύζυγόν του. Είνε ομολογουμένως πολύ γελαστό !

— Βλέπετε. . . μάς ελέγχατε πώς . . . πώς. . . δηλαδή είνε κόρη διευθυντριάς παρθενωγαγείου, και επομένως δεν είμπορεί παρά να έχη καλλιτεχνικά γούστα ! εξέήχησεν η Δωροθέα, η οποία έδυσκολεύετο φοβερά να προσφέρη τα λόγια της και δεν ήξευρε πώς να την ονομάση, την κυρίαν Μάρσαλ.

Ο κ. Μάρσαλ εκάθησε εις την καρέκλαν διά να γελάση με την άνεσίν του. Η σύζυγός του έκαμε την ανάγκην φιλοτιμίαν και άρχισε να θαυμάζη ό,τι εδυναιδήςτως ήτο δυνατόν να θαυμάση.

Το θέαμα εκείνο ήτο βεβαίως ικανόν να πειράξη τα νεύρα παντός ανθρώπου αγαπώντος την άρμονίαν των χρωμάτων. Τό χαρτί τοῦ τοίχου ήτο με μεγάλη και κτυπητού χρωματισμού σχέδια (τά παιδιά είχαν ξετρελλαθή με ένα χαρτί, όπου ήταν ζωγραφισμένοι κυνηγετικά σκυλιά, αλλά η κυρία-Ράιτ είχε κατορθώσει εύτυχως να πείση την Δωροθέαν ότι χαρτί με λαγωνικά και κυνηγούς δεν ήτο κατάλληλον διά νυμφικήν κρεββατοκάμαραν) τα χρωματιστά παρπετάσματα είχαν σχεδόν τόσον στυλ-ποικίλκινον χρώμα όσον τα φορέματα των κοριτσιών τὸ κομματιαστό κλινοστρώμασμα, ὃν και ὄχι άσχημον αὐτὸ καθ' αὐτό, ήτο παραπολύ επιδεικτικὸν ὥστε να εὐχαριστήσῃ τὰ καλαισθητὰ μάτια, καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ στολισματα τοῦ δωματίου ἦσαν μὲν μεγάλης ἀξίας, ἀλλὰ μετὰ αὐτῶν ἦσαν καὶ πορσελάναι καὶ κατὰ τεχνίτην ἄνθη, τὰ ὅποια μὴ ὅρα καὶ ἕνα καὶρο θεωροῦντο ὡς τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς καλαισθησίας, ἀλλὰ τώρα ἐξορίζονται εἰς τὴν σοφίταν ἢ εἰς τὰ δωμάτια τῆς ὑπηρεσίας. . .

— Εἰσθε παραπολύ καλές, ποῦ ἐλάβατε αὐτὸν τὸν κόπον ! εἶπεν ἡ κυρία Μάρσαλ.

— Τὸ θεωρήσαμεν καθήκον μας ! εἶπε με ἐπισημότητα ἡ Ἐλεονώρα, καὶ κατόπιν ἐνρυψιθύρισε δυνάστα στὸ αὐτὸ τῆς Δωροθέας : — Τὸ λογιδριόν ! πές το λοιπόν !

(Ἐπιταί συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ [Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δοκ. Σ. Β. Μπουκάμ]

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΚΑΠΕΛΛΟΥ

Κοπάδια-κοπάδια τὰ παιγνιδάρικα καὶ φλύαρα σπουργιτάκια ἐπετοῦσαν ολόγυρα ἔς ἕνα παληοκάπελλο, τὸ ὁποῖον οἱ γεωργοὶ εἶχαν τοποθετήσῃ ὡς σκιάχτρο, ἐπάνω εἰς ἕνα μακρὺ κοντάρι εἰς τὸ μέσον ἑνὸς νεοσπαρμένου ἀγροῦ. Ἀλλὰ τὸ καπέλλο ἀντὶ τὰ σκιάχτρα, ἀντὶ τὰ τρέπη εἰς φυγὴν, τὰ ἔκαμνεν ἀπ' ἐναντίας τὰ γελοῦν καὶ ν' ἀστεύονταν.

— Ω ! εἴμεθα πονηρέμενα ἐμεῖς, γερο-καπελαδοῦρά μου, καὶ δέν σε φοβώμαστε !

— Τί ἄσχημο καπέλλο που εἶσαι ! πατημένο καὶ στραβοχειλιασμένο ! — ἔλεγε ἕνα ἄλλο σπουργιτάκι.

— Ἐμένα μού φαίνεται σάν να ἄλ-λοιθωρίζη. . .

— Ποιὸς εἶχε τὴν τιμὴν νὰ σε φορῇ στὴν κεφαλή σου ; . . .

Καὶ ὅλο τέτοια πειράγματα. . .

— Αὐ ! σφαλᾶτε τὰ στοματάκια σας, ἀνόητα πουλάκια, ἀφήστε ἡσυχον αὐτόν που δέν σας ἐνοχλεῖ καθόλου, καὶ παρὰ νὰ τον πειράξετε, κυττάξετε καλλίτερα πὼς θὰ γλυτώσετε ! . . . Νά ! ἐφθασε ὁ κυνηγός !

Μόλις ἤκουσαν αὐτὰ τὰ λόγια, ὅλα τὰ σπουργιτάκια ἐπέταξαν καὶ ἐφυγαν ἀστραπηδόν, χωρὶς καὶ νὰ γυρίσουν καὶ νὰ εὐχαριστήσουν αὐτόν που με τὴν τὴν γενναίαν ἀνταπῆδον ἐκάλει τὸν καλὸν ἀντὶ τοῦ κακοῦ.

Ἐφυγαν ὅλα τὰ πουλάκια, σάν νὰ τα εἶχε πᾶρη ὁ ἄνεμος, καὶ ἔμεινε μόνον μὴ μικροῦλα καρδερὶνα, τόσον μικρὰ, ποῦ δέν ήτο συνειδησμένη νὰ πετᾷ γρήγορα. Τὰ ἔχασε ἀπὸ τὴν τρομάραν τῆς, καὶ ἐφετεροῦντιζε πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ν' ἀπομακρυνθῇ. Ἐξήτοῦσε καταφύγιον, καὶ δέν εὕρισκε. . . Καὶ ὁ κυνηγός, ὡς τόσο, ἐπλησίαζε μετὸ τοῦφέι του !

— Ἐλα ἐδῶ ! — εἶπε με κάπως ἐπιπληκτικὸν ὕφος τὸ καπέλλο, — ἔλα, καὶ σε κρύβω ἐγώ.

Κ' ἐστρεψεν ἐπάνω εἰς τὸ κοντάρι μετὸν τρόπον. Καὶ τὸ πουλάκι ἐπέταξε καὶ ἐτρόπωσε εἰς τὸ τσαλακωμένον ἑσώτερικόν του. Ἀπὸ ἐκεῖ, μετὴν καρδοῦλάν του σπαρταριστὴν ἀπὸ τὴν λαχτάραν, ἐβλεπε τὸν κυνηγόν που ἐπήγγεινεν ἀλλοῦ, νὰ εὐρὴ ἄλλο κυνηγί.

— Δέν εὕρισκω λόγους πὼς νὰ σε εὐχαριστήσω, καλὸ μου καπέλλο, ἀλλὰ, ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, σου ὑπόσχομαι νὰ μὴν ξαναπειράξω πᾶς τὰ ἄσχημα μούτρά σου ! — εἶπε με τὴν ἄκονον ἀφέλειάν τῆς ἡ καρδερὶνα.

— Καὶ νομίζεις πὼς ἤμουν πάντοτε ἐτοιμὸν ἄσχημο καπελαδοῦρα, ὅπως εἶμαι τώρα ; — ἀπήγγησε τὸ καπέλλο. Ἦμουν πῶς μύρη καὶ πῶς γυαλιστὴ καὶ ἀπὸ τὰ

φτερά τοῦ κόρακος, καὶ ἀπὸ μέσα ἤμουν ἄσπρη καὶ μαλακὴ σάν τὸ σπῆθος τοῦ κύκνου, καὶ ἐστόλιζα ἀρκετὸν καιρὸν τὸ σεβάσμιον κεφάλι ἑνὸς εὐγενοῦς καὶ καλοῦ κυρίου. . .

— Καὶ πὼς ἐδάσταζε ἡ καρδιά του νὰ σε καταντήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ;

— Ω ! δέν εἶνε αἴτιος αὐτός, ἀλλὰ σείρὰ ὀλόκληρος ἀπὸ δυστυχήματα. Ἐνα πρῶτ, ὁ δυνάτος ἀέρας μ' ἐπῆρε ἀπὸ τὸ τὸ κεφάλι του, καὶ μ' ἐπέταξε στὴ λάσπη τοῦ δρόμου. Μ' ἐσήκωσε ὁ κύριος, μ' ἐκράτησε στὸ χέρι ἕως τὸ σπῆτι του, καὶ ἐκεῖ μ' ἐχάρισε στὸν ὑπηρετὴν του. Ὁ ὑπηρετὴς μ' ἔδωσε καὶ μ' ἐκαθάρισαν πολὺ καλά, καὶ ἀρκετὸν καιρὸν μ' ἐκράτησε καὶ μ' ἐφοροῦσε, καὶ μ' ἐπρόσεγε πολὺ.

Ἦμουν εὐτυχής ἤλπιζα νὰ τελειώσω τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου εἰς ἐκεῖνο τὸ σπῆτι, ὅπου ὅλα τὰ πράγματα ἦσαν εὐμορφα καὶ πολυτελῆ. Ἀλλὰ ἀπατάται ἐκεῖνός που ἐμπιστεύεται εἰς τὴν ἀσταθὴ τύχην.

Μίαν φοδερὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ οὐρανὸς ἐνδομίζεσθε ὅτι ἤθελε νὰ πνίξῃ μετὸ νερὸ τὴν γῆν, ὁ νέος μου αὐθέντης ἔτυχε νὰ εὐρεθῇ εἰς τὴν ἐξοχὴν χωρὶς ὀμπρέλλαν ἐγὼ ἐπροφύλαξα τὴν κεφαλὴν μου, ὅσον ἤμπορούσα ἀπὸ τὴν βροχὴν, ἀλλὰ, διὰ νὰ προφυλάξω ἐκείνον, κατεστράφη ἐγὼ διὰ παντός.

Ἡ κατάστασίς μου ἔγινε τόσον ἐλπεινὴ, ὥστε ὁ ἀχάριστος ἐκεῖνος ὑπηρετῆς, ἀντὶ νὰ με βάλῃ εἰς μίαν καπελλοθήκην καὶ νὰ μ' ἀφίσῃ νὰ κοιμῶμαι ἡσυχὰ εἰς καμμίαν γωνίαν τῆς σοφίτας, μ' ἐπώλησεν εἰς ἕνα παλαισπώλην. Ὁ σὸν συλλογίζομαι τὰ βρωμερὰ κουρέλια, μετὰ τὰ ὅποια με ἀνεκάτευσαν, μού ἔρχεται ναυτία, καὶ δοξάζω τὸν Θεόν, διότι ἐδῶ τοῦλάχιστον ἀναπνέω τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς.

Ἀπὸ τὸν παλαισπώλην με ἡγόρασεν ἕνας χωρικὸς αὐτός μ' ἐφόρεσε πολὺν καιρὸν ἐπάνω στὸ λιγδωμένο κεφάλι του, ἕως ὅτου ἡ φόδρα μου ἔλυσε καὶ ἔγινε κομματια. Ἀλλὰ ὅμως ἀτυχία μ' ἐπερίμενεν. Ἐνα πρῶτ, ἐνῶ ὁ χωρικὸς ὠδηγοῦσε τὸ ἀμάξι του εἰς τὴν ἀγοράν, ἔπεσα καταγῆς καὶ εὐρέθην κάτω ἀπὸ τοὺς τροχοῦς. Ω ! τί πόνοους ἐτράδηξα τὴν στιγμὴν ἐκείνην ! Ἐγὼ πῆττα, ἐτσαλακώθηκα, οἱ γύροι μου ἔσπασαν, καὶ τότε πλέον, εἶδαν οἱ ἄνθρωποι ὅτι δέν ἤμπορούσα νὰ χρησιμεύσω εἰς τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ κάμω τὸ σκιάχτρο γιὰ τὰ πουλάκια, τὰ ὅποια ὅμως ὄχι μόνον δέν με φοβοῦνται καθόλου, ἀλλὰ ἔρχονται καὶ με περιπαίζουν !

— Εὐχαριστῶ πολὺ, διότι μου διηγήθῃς τὰ θλιβερά συμβάντα σου, καὶ ἰδιαιτέρως, διότι μου ἔσωσες τὴν ζωὴν, — εἶπεν ἡ καρδερὶνα. Ὅταν ἀποκτήσω

παιδιάκια, θὰ τα πάρω νὰ ἔλθωμεν νὰ σου κάμωμεν ἐπίσκεψιν. . .

— Καλῶς νάρθῃτε, κόρη μου ! Καὶ νὰ μάθῃς στὰ παιδιάκια σου ὅτι καθήκον των εἶνε νὰ σέβωνται τοὺς ἀτυχεῖς που ἔχουν κακὰ γεράματα !

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΝΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

Ἐθέριζαν οἱ ἐργάται εἰς τὰ χωράφια τοῦ κύρ-Πέτρου, τοῦ πλουτοῦ κτηματίου, καὶ ἐδούλευαν ἀπὸ τὴν χαρὰν ἕως τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Κατὰ τὴν συνήθειαν των γεωργῶν, ὁ κύρ-Πέτρος εἶχε διὰ τοὺς ἐργάτας του κάθε βράδυ ἐτοιμὸν τὸ φαγητὸν εἰς τὸ ἀγροτικὸν τοῦ σπῆτι. Ἀλλὰ ἦτο τόσον φιλάργυρος, ὥστε τοὺς ἔβαζε νὰ τρώγουν μισοκόπεινα, μόνον μετὰ ἕνα λυχναρί τοῦ λαδοῦ ποῦ ἐτεμνόμενον διαρκῶς.

Παρεπονέοντο οἱ ἐργάται, ἀλλὰ ὁ κύρ Πέτρος ἔκαμε τὸν κοῦφόν. Καὶ ἐπέρασαν μερικὲς ἡμέρες ἔτσι, ὅταν ὁ κτηματίας μας ἐμίσθωσε καὶ ἄλλον ἐργάτην, ἕναν ἔξυπνον καὶ πονηρὸν χωρικόν, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο Παντελῆς.

Οἱ ἄλλοι θεορίζοντο δέν ἔχασαν καιρόν. Ἐνῶ ἐδούλευαν ἔξω εἰς τὰ χωράφια, ἔκαμαν τὸν Παντελῆν ἐνήμερον εἰς ὅλα τὰ διατρέχοντα.

— Ἐννοια σας ! εἶπεν ὁ Παντελῆς.

Τὸ βράδυ, ὅταν ἐκάθοντο νὰ φάγουν, ὁ Παντελῆς ἐπῆγε καὶ ἔλαβε θέσιν δεξιὰ εἰς τὸ ἀρετικόν. (Ἐλησμένησα νὰ σας εἰπῶ ὅτι ὁ κύρ-Πέτρος συνέτρωγε πάντοτε μετὰ τοὺς ἐργάτας του εἰς τὸ ἴδιον τραπέζι). Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, κατὰ σύμπτωσιν, τὸ φαγητὸν ἦτο τραχανᾶς. Ὁ Παντελῆς, χωρὶς πολλὴν ἀργοπορίαν, γεμίσει τὸ κουτάλι του μετὰ τραχανᾶ, ποῦ ἦτο ζεστός-καυτός, καὶ το γῶνε εἰς τὸ στόμα τοῦ κύρ-Πέτρου. Καίειται ὁ κύρ-Πέτρος, καὶ πηδᾷ ἕως τὸ τὰ βάνει ἀπὸ τὸν πόνον.

— Ἐτρελλάθηκα ! φωνάζει τοῦ Παντελῆ.

— Ὅχι, ἀφεντικόν, ἀπαντᾷ ὁ ἔξυπνος χωρικὸς. Μὰ ἦταν τόσο σκοτεινόν, ποῦ δέν ἐβλεπα ποῦ τὸ ἔβαλα, τὸ κουτάλι. Ἐθαρροῦσα πὼς τὸ ἔβαλα στὸ δικὸ μου τὸ στόμα ! . . .

Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ πάθημα, ὁ κύρ-Πέτρος ἐφρόντιζε πάντοτε νὰ φωταγωγῇ ὅπως πρέπει τὴν κουζίαν του καὶ τὴν τραπέζιαν του.

ANNA ΠΥΡΓΩΤΟΥ

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

πρὸς ἀνανέωσιν καὶ ἐγγραφὴν διὰ τὸ 1905, μετὰ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ λαχρὸν των Δώρων, μετὰ δικαίωμα διατηρήσεως ἢ προσλήψεως ψευδωνύμου, καὶ μετὰ ὅλα τὰ λοιπὰ προνόμια, λήγει ὁριστικῶς τὴν 15 Ἰανουαρίου. Παρά τοις δέν θὰ δοθῇ.

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ὁ Ἰούλιος Βέρν, ὁ ἀγαπητός μας μυθιστοριογράφος, εἶχε μίαν παράξενον μανίαν, ὅταν ἦτο μικρὸ παιδί. Ἐκτίζε φωλῆς διὰ τὰ πουλάκια εἰς τὰς κορυφὰς των ὑψηλῶν δένδρων, καὶ πολλὰς φορὰς ἐξώδευεν ὅλην τὴν ἡμέραν του εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον.

Ὁ μαρκήσιος Ἰτο ὁ μέγας πολιτικὸς τῆς Ἰαπωνίας, ἐφθασεν εἰς τὰ ὑψηλότερα ἀξιώματα μετὰ μόνον τὴν ἄξιαν του. Ὁ πατέρας του ἦτο χωρικὸς κτηνοτρόφος. Καὶ τῶρα ὁ μαρκήσιος ἀγαπᾷ πολὺ τὰ ἄνθη, καὶ ἔχει ἕνα θαυμάσιον τεχνιτὸν ἀνθήκη-πον ἰδικόν του. Εἶνε δὲ γλωστομαθέστατος γινωρίζει γεωμετρικά, ἀγγλικά, γαλλικά καὶ κινεζικά, ὅσον καὶ τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν.

Ἡ βασιλισσὰ τῆς Ἀγγλίας ἐδέχθη ἐσχάτως εἰς ἀκρόασιν τὸν Φλωριζέλ φὸν Ρούτερ, τὸν περιφημὸν διὰ τὴν τέχνην του νεκρὸν βιολιστὴν, ὅστις εἶχεν ἐπισκεφθῇ πέρυσιν καὶ τὰς Ἀθῆνας καὶ ἔδωκε συναυλίαν εἰς τὸ Βασιλικὸν Θεάτρον.

Τί ἔκριναν πνευματικὴν ἀνάπτου ἔχει αὐτὸ τὸ παιδί ! καὶ τί θαυμάσια ποῦ ὁμιλεῖ τὰ ἀγγλικά ! παρετήρησεν ἡ βασιλισσά.

Ὅταν δὲ τον ἐπροσχάλεσε νὰ μείνῃ καὶ νὰ πῇ τὸ τσάι εἰς τὸ παλάτι, ὁ μικρὸς βιολιστῆς ἐτήκωσε μετὰ ἀπελπιστικὰ κινήματα τὰ χέρια του, καὶ ἐζήτησεν ὡς χάριν νὰ μὴ μείνῃ, διότι ἡ ὀρχήστρα τον ἀνέμενε διὰ νὰ κάμῃ δοκιμὰς, καὶ τὸ καθήκον του ἦτο νὰ μὴ κάμῃ τοὺς μουσικούς νὰ περιμένουν ἀπρακτοί.

Ὁ Φλωριζέλ ἔχει ἕνα βιβλίον εἰς τὸ ὁποῖον ἔχουν γράφῃ καὶ υπογράψῃ πολλὰ βασιλικά πρόσωπα.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ πρόγευμα :

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀνθους τῆς Ἐλπίδος στρέφεται καὶ τοῦ λέγει. «Ὅποιος πῇ πρῶτος τὸ γάλα του, θὰ πῇ καὶ τὸν ἄλλον.» Καὶ τὸ Ἀνθος τῆς Ἐλπίδος, τοῦ ὁποῖου τὸ στυγερὸν εἶνε γεμάτο :

— Ὅχι δά, κατένε ! ὁποῖος τὸ πῇ τελευταῖος θὰ πῇ καὶ τὸν ἄλλον !

Ἐστὶν ὑπο τῆς Δοκίμης τῶν Σαλῶν

ΔΙΔΗΛΟΤΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΑΜΒΑΝΩ καθημερινῶς λύσεις των προβλημάτων τοῦ Ἀναλ. Τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς παραδίδω εἰς τὸν ἴδιον, ὁ ὁποῖος ἀργότερα θὰ δημοσιεύσῃ τ' Ἀποτελέσματα καὶ θὰ διανεμῇ τὰ βραβεῖα ποῦ ἀποσπᾷ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι φαίνεται πολὺ συλλογισμένους αὐτοὺς τὰς ἡμέρας, καὶ ὅταν τὸν ἐρωτοῦν, ἀπαντᾷ : «Ναί, ἔχω μεγάλη συλλογὴ. . . ἀπὸ λύσεις.»

Τελείαν, λεπτομερεστέραν στατιστικὴν των Εὐσημῶν τοῦ 1904 μού ἔστειλε τὸ Κόσκιον Κρίνον [10 Ε]. Φαντασθῆτε ὅτι δέν παραλείπει οὐτε ἐκείνους ποῦ ἐπῆραν ἐν μόνον Εὐσημὸν εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους ! Εἰς τὸ τέλος ἐπισυνάπτει καὶ στατιστικὴν των βραβείων τοῦ 1904. Ἰσοῦ μερικὸι ἀριθμοί ! Καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἀνεμνήθησαν 28 πρῶτα βραβεῖα, 54 δευτέρα καὶ 82 τρίτα : τὸ ὅλον βραβεῖα 164. Ἐκ

των Α' βραβείων, τὰ 22 ἐδόθησαν εἰς ἄγρια, καὶ τὰ λοιπὰ 6 εἰς κορίτσια. Ἐκ των Β' βραβείων, 43 εἰς ἄγρια καὶ 11 εἰς κορίτσια. Ἐκ των Γ' βραβείων, 62 εἰς ἄγρια καὶ 20 εἰς κορίτσια. Ἐβραβεύθησαν λοιπὸν ἐν ὅλῳ 127 ἄγρια καὶ 37 κορίτσια.

Διακριθεῖσα Ἀρκακιάς, [ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολὴν ποῦ μου γράφει μετὰ τὴν ἔκκλησίαν καὶ τὸ «χρυσὸ δοντάκι.» Ἀκόμη δέν εἶδα τὸν Δ. Β. μετὰ τὴν στολὴν τοῦ ἀλβῆσια, δέν του μοιάζουν τὰ κίτρινα ; Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου καὶ δέν ἀμφιβάλλω ὅτι σιγὰ σιγὰ θάναστατώσῃς ὅλην τὴν τάξιν.

Σοῦ ἔστειλα τὰ βραβεῖά σου, Χειμῶναρθον [ΕΕ]. Πῶσον καιρὸν ἔκαμες νὰ μου γράψῃς ! Ἀλλ' ἀπὸ ἦτο μόνον ἀπὸ τὴν πληθύναν των μαθημάτων, δέν πειράζει. Ἀμπερὰ τῶντον ἡ ἰδέα τοῦ Σχολείου των Ἀδελφῶν Τριανταφυλλίδου νὰ κάμῃ κάθε χρόνον Ἀγορὰν ὑπὲρ ἐθνικοῦ ἢ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ.

Γηραιὸ Νεῖλε, ἡ ἐπιστολὴ σου μ' ἐγαροποίησεν υπερβολικῶς, πρῶτον διότι μού ἀνῆγγειλε τοὺς γάμους τῆς ἀγαπητῆς μου Μελιόδος, — δέν το ἔξευρα, τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου, — καὶ δεῦτερον, διότι ἀκόμη μίαν φορὰν μού ἀπέδειξε, τὴν θερμὴν σου ἀγάπην. — φοῦ οὐτε αἱ πολλαὶ σου ἀσχολαὶ οὐτε αὐτὴ ἡ «κατὰ τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου διευθυνσις τοῦ καταστήματος τοῦ πάππου σου» ἴσχυον νὰ σε ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν κύκλον μας.

Ἀργήσε νὰ μου γράψῃς. Πεπὸν τῆς Μπαχραιας [ΕΕΕ], ἀλλὰ με ἀπεξημῶσε μετὰ ὠραιότερην ἐπιστολὴν Ναι, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ κανεὶς ταξιδεύων, δέν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπάγῃ εἰς καμμίαν μεγάλην καὶ λαμπρὰν πόλιν καὶ εἰς μίαν μικρὰν διασκεδάσει, ὅαν εὐρίσκῃ τόσον καλὰς φίλας, τόσον ὠραίαν συντροφίαν. Σοῦ εὐχομαι νὰ διαπρέψῃς καὶ σὺ γρήγορα, ὅσον καὶ αἱ φίλαι μου, τὸς ὁποῖας ζηλεύεις, — χωρὶς νὰ τὰς φθονῇς.

Σὲ συγχαίρω διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματά σου, Οὐδεις [ΕΕ]. Ἀλλὰ δυστυχῶς, τοιοῦτον κατάλογον δέν εἵμπορὸν νὰνίξω, καὶ διὰ τοῦτο τὰ ποσταλένια ἐπέρασα εἰς λῆμόν σου. Οἱ τόμοι μου δέν εἶνε ἀκριβοί, καὶ ἀπὸ τῶν τόνειρόν σου εἶνε νὰ τοὺς ἀποκτήσῃς, εἵμπορεῖς νὰ τοὺς ἀγοράζῃς σιγὰ-σιγὰ, ἕνα ἕνα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πολλοὶ φίλοι μου ἀπέκτησαν ὅλην τὴν συλλογὴν.

Σ' εὐχαριστῶ, Βασίλει τῶν Ρόδων [ΕΕ] διὰ τὰς γράφεις, καθώς καὶ διὰ τὸ ποιηματάκι τῆς Εἰκοσιεπταετηρίδος μου Ἀν καὶ ἀργά, σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ σεβαστοῦ σου πάππου.

Καὶ σὲς πάλιν, Φαίρων καὶ Σχ, δέν ἴδωτε ἕ. ἄλλο ὄνομα ; Τὸ ὄνομα θὰ κάμῃ τὸν Σύλλογον σας νὰ διαπρέψῃ εἰς τὸν διαγωνισμὸν, ἢ αἱ ἐνεργεῖαι των μελῶν του ;

Πραγματικῶς, Ἀπόδονε τοῦ Πύρρου [ΕΕ], ἀπὸ τὸ περὶ ὁποῖόν μου ἐκδίδεται ἐπὶ 27 ἔτη, πολλοὶ πλεῖστοι ἀπὸ τοὺς διακρινόμενους σήμερον εἰς τὴν κοινωνίαν ὑπῆρξαν συνδρομηταί μου. Καὶ τῶρα κυχωῶμαι δι' αὐτοὺς, ὅπως βέβαια θὰ κυχωῶμαι καὶ διὰ σὲ μίαν ἡμέραν.

Εἰς τὸν Περσέα [ΕΕ] ὑπεσχέθησαν ὡς δῶρον τοῦ νέου Ἐτους ὅλους τοὺς τόμους μου, ὅσους δέν ἔχει, καὶ ὅσους τοὺς τόμους τῆς Βιβλιοθήκης μου. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν χαρὰν του διὰ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν Πρωτοχρονίαν !

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδωνύματά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : Ἀκάνθιον Στέφανον (Μ. Σ) ἡ ἐπιστολὴ σου με διέθεσε λαμπρὰ ἢ περὶ τῆς ἐρωτῆς εἶνε συδρομητρία ἀλλὰ χαριστίσμοι δέν εἵμπορεῖς νὰ δημοσιεύῃς παρὰ εἰς τὰς Μ. Ἀγγελίας, σύμφωνα μετὰ τὸν Ὁδηγόν) Πιστὴν Φιλαν (ἄ.ν. ἀρχικῶν) τὸ πρῶτον ποῦ ἤθελες δέν εἶνε κατάλληλον διὰ τὸν κύκλον μας ; καὶ ἂν θέλῃς νὰ εἴμεθα φίλοι, πρέπει προπάντων νὰ

ἔχῃς ὑπ' ὄψει σου ὅτι περὶ τοιούτων πραγμάτων δὲν γίνεται λόγος εἰς τὴν «Διάπλასιν»· Ἀξέγον Ἀνδάνα (Κ.Κ. φύλλα ἔστειλα καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας) καὶ Στέμμα τῆς Ἑλλάδος (Κ.Τ. αὐτὸ ἐκ τῶν 32 ψευδωνύμων τὰ ὅποια προτείνεις) τὴν ἐπιστολήν σου ἔδωσα εἰς τὸν Ἀνανίαν.)

Ἀλλαγαὶ ψευδωνύμων: Ὑπερ Πατρίδος (ἄνευ ἀρχικῶν) [ΕΕ] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν· καὶ Πλανομένη Ψυχὴ (δεκτόν.)

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔῶΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩΝ

γ'. — Ἡ Ἑαρινὴ Ἑσπέρα [ΕΕΕ]. ἐνέγραψε τὸ ὑπ' ἀριθ. 30 εἰς τὸν τόμον τοῦ 1904 συσταθὲν παιδίον ἐκ Βωβ.υ. Τὴν εὐχαριστῶ ἐξ ὀνόματος τοῦ εὐεργετηθέντος καὶ τὴν συγχαίρω διὰ τὰ εὐγενῆ τῆς αἰσθήματα.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: ἡ Κυματίζουσα Σημαία μετ' Ἀκτινοβόλον Ἀστὸν, Φίλημα τοῦ Κύματος, Ἴον, Φίλημα Σκιάς καὶ Παιδικὴν Χαράν — ὁ Ἕλληνας Ἀθλητὴς μετ' τὴν Ἀγκυρὰν τῆς Σωτηρίας, Ὁρὸν Ἀμάραντον, Γοργόφτερον Ἑλπίδα, Ἑαρινὴν Νεφέλην καὶ Ὀτασίαν Παραδείσου — ἡ Ὁρὰ Ἀκτὶς μετ' τὴν Ἀῤῥαν τοῦ Πηλίου, Ὀτασίαν Παραδείσου, Πνοὴν τοῦ Ζεφύρου καὶ Φίλημα τοῦ Κύματος — ὁ Πύργος τῆς Πέτρας μετ' τὴν Παῖδι τῆς Καρδιάς καὶ Κόμητα τῆς Κεφαλῆς — ἡ Ἑσπερία Ἀῤῥα μετ' τὴν Πικραμένην Καρδοῦλαν, Μικρὸν Ναυαρχον, Ἀπαστρέπτοντα Μανδύαν, Σερενάταν τοῦ Σοῦπερ καὶ Σθερελαΐδαν — ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων μετ' τὴν Ἀγρὴν Ψυχὴν, Κύμα τοῦ Φαλήρου, Ὁρὸν Ἀκτίναν, Ὁραὶαν Λευκάδα καὶ Ὁραὶαν Ἀμαζόνα — τὸ Φῶς τῆς Νυκτὸς μετ' τὸ Πεπρωμένον, Λιακὴν Ἡρώδα, Γοργόφτερον Ἑλπίδα, Ὡλήν τῆς Ἑλευθερίας καὶ Καρδιογενώστην — τὸ Φίλημα Σκιάς μετ' τὴν Ἐυαλοθετὸν Καρδίαν, Φλογεράν Ἀκτίναν τοῦ Σουλίου καὶ Ὁραὶαν Λευκάδα — ἡ Κυρία Τρίγχι-Τράγκα μετ' τὴν Ἰδιότροπον Νεάνίδα — ἡ Λευκὴ Νύξ μετ' τὴν Πάντα Γελοστήν καὶ Πικραμένην Καρδοῦλαν — ὁ Μπάτης τοῦ Σαρωνικοῦ μετ' τὸ Λουδοῖ τῆς Καρδιάς, Κίτρινην Μόσχαν, Μικρὸν Ἀνθοκόμον καὶ Μελαγχολικὸν Ἑρμῆν — ὁ Φαῖων μετ' τὴν Ἀμαρύλλίδα, Λουδοῖ τῆς Καρδιάς, Τετραμυμπαρ, Γλωσσικοπατὴν καὶ Μικρὸν Βιολιστὴν — ἡ Ἀρθεύσα Νεότης μετ' τὴν Ἀθῶν Καρδίαν, Ζαππίδα, Κνανόλεον, Σημαίαν καὶ Ὁρὸν Τραγοδιστὴν — ὁ Ζοφερός Μεσάλων μετ' τὴν Βαρναλχοῦσαν Ὀρφάνην, Κυπριακὸν Ἀστέρα, Δουκισσὴν τῶν Σαλῶν, Ξενιτεμένο Ἑλληνοπούλο καὶ Μακρολαίμην — τὸ Πεπρωμένον μετ' τὴν Ἡρώδα τῆς Μακεδονίας, Διχηρόν τῆς Νεολαίας, Πόρτικα Τζάλμαν, Κύμα τοῦ Φαλήρου καὶ Νοτὴν Ρομφαίαν — ὁ Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης μετ' τὴν Ὀυρανοβάμονα Φαντασίαν, Ζαππίδα καὶ Κονασμόδον — ὁ Οὐδεὶς μετ' τὴν Ἀθῶν Καρδίαν, Ἰπποτικὴν Καρδίαν Λουδοῖ τῆς Καρδιάς καὶ Περιβόλι τῆς Καρδιάς — ἡ Σερενάτα τοῦ Σοῦπερ μετ' τὸν Μικρὸν Βιολιστὴν, Λευκὴν Νύκτα, Ὁραὶαν Λευκάδα, Ἀργοναυτικὴν Ἐξοστειαν καὶ Κρεόλην — ὁ Μελαγχολικὸς Ἑρμῆς μετ' τὸν Ὑπερήφανον Νέον, Νυκτοπούλα, Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι, Ὁρετικὸ Ραπαράκι καὶ Πατατράκι — τὸ Πεπρωμένον τῆς Μπάχραινας μετ' τὸ Μὴ με λησιμῶναι, Νηρηίδα τοῦ Νηγεῖος, Χαλκιδέα Ἀμοκοντόρον καὶ Ζουλεῖχαν — ὁ Θαλάσσιος Ἀφρὸς μετ' τὴν Ἀποπτεῖσαν Ἑλπίδα, Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου καὶ Αἰμοσταγὴ Χρωστήρα.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἀν δὲν ἀνταποδώσων πρώτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Ξανθῆς Βασκῆς, Θαλάσσιον Ἀστὸν (ἔστειλα φυσικὰ, ἀφοῦ εἶσαι νησιώτης, δὲν εἴμπορεῖ νὰ μὴ σου ἀρέσουν τὰ θαλασσινὰ· πῶς ἐπῆγεν ὁ διαγωνισμὸς τῶν μαθηματικῶν;) Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου ([ΕΕΕ] τὸ τελευταῖον σου τετράδιον ἦτο καλλιτεχνικώτατον· καὶ ἡ ἐπιστολή σου μετὰ τὰ κάλαντα χαριτωμένη) Φίλημα Σκιάς (ἡ ἐπιστολή σου ἔδωκε εἰς... τὸν ἐκτενέστερον ψυχολογικόν) Ἡρώδα τῆς Μακεδονίας (τὸ Σῆμα καὶ ἡ ἀπόδειξις σου ἐστὶν [ΕΕ] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν) Μελαγχολικὸν Ἑρμῆν ([ΕΕ] σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη γράφεις· εἶδα μὲν χαρὰν μου δι' ἐτυπώσεις ἐπιστολικῶν χάρτην μετὰ τὸ ψευδωνύμῳ σου) Ἀστερόεντα Ὀυρανὸν ([ΕΕ] σοῦ πέρασε τὸ συνάχι· κατάρθωσες νὰ πείσῃς κινεῖνα ἀπὸ αὐτοῦς που δὲν σε πιστεύουν· ἀλήθεια, τί περιέργα παιδιὰ!) Βυζαντινὸν Ἀστὸν ([ΕΕ] ἔστειλα· ὅλοι σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὰς εὐχὰς σου καὶ σε ἀντασπάζομαι· τὰ σέβη μου εἰς τὴν καλὴν σου μητέρα, τῆς ὁποίας οἱ ἑταῖοι μετὰ κολακεύουν πολὺ) Φωστήρα τῆς Ἡλείου (βραβεῖον ἔστειλα) Σερενάταν τοῦ Σοῦπερ, Τύλλον Ὀστίλλιον ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν) Ναυσικῶν ([ΕΕ] ὅλα ἐλήφθησαν σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὥρας εὐχῆς· καὶ ὁ κ. Φαίδων σὲ ὑπερευχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις) Ἰσμία Νηρηίδος (ἔστειλα) Δικέφαλον Ἀστὸν ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν μετὰ τὴν μετὰ φρασίν τοῦ τεμαχίου τοῦ Σκῆ) Γοργόφτερον Ἑλπίδα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλθοι μετὰ τὴν 26 Δεκεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Φεβρουαρίου

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεῖν νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνισμῶν, πωλεῖται ἐν τῇ ἱερῇ μας εἰς φανίλλους, ὧν ἑκαστοὶ περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

42. Δεξιόγριφος.

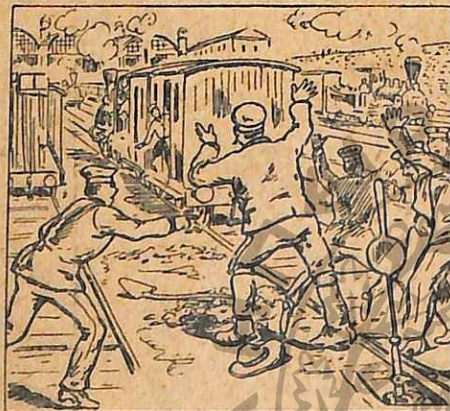
Πτερωτὴ θεὰ μετ' ἡρῆμα
Ποῦ ὁ πολίτης καταβάλλει,

Ὡς βυζαντινὸς μεγάλος

Αὐτοκράτωρ θὰ προσάγῃ!

Ἑστία ὑποτ' Σ' Τσουρὴν

43. Μαγικὴ Εἰκόνα

— Δυστύχημα! Τρέχετε! Ἐβας ἐπιβάτης ἔπεσαν ἀπὸ τὸ βαγόνι... Ποῦ εἶνε;

44. Ἀναγραμματισμός.

Προφήτην τῶν Ἑβραίων

Ἄν ἀναγραμματιστοῦς,

Τὴν δοτικὴν ἀστέρος

Εὐθὺς θὰ σχηματίσῃ

Ἑστία ὑποτ' Χειμωνιάτικον Πέμον

45. Ἀνέγνιμα.

Εἶμαι μικρὸν, τόσῳ μικρὸν ποῦ μόλις με θεωρεῖς· Καὶ ὅμως ὅσκις μ' ἀπαντᾷς θαυμάζεις καὶ ἀπορεῖς.

Ἑστία ὑποτ' Πιπρωμένον

46. Γωνία.

+ * * * * * = Ἀρχιτέκτων.
* + * * * * = Ζῶν.
* * + * * * = Κράτος.
* * * + * * * = Μυθοποιός.
* * + * * * = Ποταμός.
* + * * * * = Νῆσος.
+ * * * * * = Ἡρως.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν κράτος τῆς Ἀσίας.

Ἑστία ὑποτ' Μικρὸν Ἀστέριον

47. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Ποταμὸς τῆς Κοιλίδος — ζῶν = φθόγγος +
Ἀρχ. πόλις — ποταμὸς = φθόγγος +
Μέρος φυτοῦ — ζῶν = δυνητικὸν +
Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. — κτητικὸν = ἀναφορικόν.

Ἐθροισμα ὑπολοίπων: Πτηνόν.

Ἑστία ὑποτ' Πτολεμαίου τοῦ Κεραινοῦ

48-52. Φωνηεντόγριφος.

Δι' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὅσας δὲ ποτε φορές ἐπαναλαμβανομένου, καὶ διὰ τῶν κἀτωθι συμφῶνων, ὧν ἡ τάξις δύναται νὰ μεταβληθῇ, σχηματίσει πέντε λέξεις:

δμ - με - σθς - ρσχ - μγλ

Ἑστία ὑποτ' Ἀγγέλου τῆς Ελπίδος

53. Διπλῆ συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν χώραν τῆς Ἀσίας. αἱ δὲ δευτερεῖς ἀστερμόν:

1, Κάτοικος χώρας ἑλληνικῆς. 2, Ἐπαγγελματίας εἰς τὴν ἀγοράν. 3, Ἀρχαία δυστυχὴς βασιλισσα. 4, Ἄνεμος.

Ἑστία ὑποτ' Ζοφροῦ Μισαίου

54. Ἑλληνοσύμφωνον.

οι - οιοι - οια

Ἑστία ὑποτ' Θαλασσίον Ἀστὸν

55. Γρίφος.

ην ᾧ ἡν ὤς ὤς
ην ᾧ ἡν ὤς ὤς
ην ᾧ ἡν ὤς ὤς
ην ᾧ ἡν ὤς ὤς

Ἑστία ὑποτ' Κυματίζουσαν Σημαίαν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 47

513. Ἡσιόνη (ἡ, σί, α, ι) — 514. Δῆλος δόλος — 515. Ἡλίας-Ἰλιάς — 516. Ἡ τράπουλα

517. ΑΠΔΩΝ 518. Καλὸν ἐντάφιον ἐστὶν ΒΥΡΩΝ ἡ βασιλεία (Θεοδώρα) —

ΚΡΗΤΗ 519. Διὰ τοῦ οὐς: Πλούσιος, Ἀδελφός, Σοῦσα.

520. ΠΑΣΤΕΡ. — 520-523. 1, Ροῖα (καὶ ΟΡῆ-νος...) 2, Μηλέα (τῶν ΕΛΗ Μολύνουσι...) 3, Καρὺν (ΔΥΡΑ Κλίνει...) 4, Μορέα (ΔΕΡΟ-Μελι...) — 524. Καρὶς — ἦς = Καρ + (Χήν

= ν) γ + (Χελιδὼν = χέλις =) Δῶν = ΚΑΡΧΗΔΩΝ. — 525-526. 1, Ὁ δρόμος, 2, Τὸν Φεβρουάριον, διότι ἔρχεται μόνον 28 ἡμέρας.

— 527. Πᾶν εἶπε συμβαίνει, συμβαίνει ἀναγκαῖως. (Πᾶν εἶπε σύν· β' ἐν η· σύν β' ἐν η· ἂν καὶ ὡς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λίστα λεπτα 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτα 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, διὰ δὲ καὶ αἱ ὀλιγοτάτοιαι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

○ Ρωσοϊαπωνικὸς πόλεμος ἔληξε, φιλιττον Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον. — Φίλημα Σκιάς. (Ε. 11)

ΔΩΡΟΝ πρωτοχρονιάτικον ἔξοχον εἶνε καὶ οἱ δύο κομψότατοι τόμοι τῶν Ἀθηνηματῶν Ξενοπούλου (Φαίδωνος), πωλούμενοι εἰς τὸ Γραφεῖόν μας ἕκαστος φρ. 3. — Διὰ τοὺς συνδρομητὰς μας, τοὺς ἀγοράζοντας καὶ τοὺς δύο τόμοι, φρ. 4,50 μόνον, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 5.